

எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை

திராவிட
விமாழ்களில்
ஆராய்ச்சி

17058

தமிழ்ப் புத்தகாசையம்

திராவிட மொழிகளில் ஆராய்ச்சி

பேராசிரியர்

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி. ஏ., பி.எல்.

சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ் லெக்ஸிக்கன் பதிப்பாசிரியர் 1926-'36
சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவர் 1936-'46
திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ் பேராசிரியர் 1951-'54

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்

393, கைகிராபட்டை வீராடு, சென்னை-14.

மூன்றாம் பதிப்பு: செப்டம்பர், 1962

உரிமை பதிவு

(C) Tamil Puthakalayam, 393, Pycrofts Road, Madras-14

விலை ரூ. 1.00

TAMIL PUTHAKALAYAM

393, PYCROFTS ROAD,
MADRAS-14

மங்கை அச்சகம்
இராயப்பேட்டை, சென்னை-14

நாகபுரி தலைமையுரை

ஆராய்ச்சியாளர்களே, பெண்மணிகளே, திருவாளர்களே!

முதன் முறையாக இப்பொழுதுதான் திராவிட மொழிகளின் துறை வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்னை இத் திராவிட மொழித் துறைக்குத் தலைவனாக நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் எனக்கு அளித்துள்ள இக்கௌரவத்தை நான் பெரிதும் மதிக்கின்றேன். அதனை ஏற்றுக்கொண்டதனால், எனது கடமை மிகவும் பொறுப்பாக அமைந்துவிட்டது. எனினும் உங்களுடைய அன்பினையும், கூட்டுறவினையும் நம்பி என்கடமையை இனிது நிறைவேற்றத் துணிகின்றேன்.

திராவிட மொழிகளுக்குத் தனியாக ஒரு துறை அமைக்க வேண்டுவது வெகுகாலமாக உணரப்பட்ட ஓர் அவசியமே யாகும். ஆண்டுதோறும் இத்துறையில் உழைத்துவரும் அறிஞர்களின் தொகை வளர்ந்துகொண்டே வருகிறது. இத்துறையில் செய்யப்படும் ஆராய்ச்சியும் பலபடியாக விருத்தியாகிக்கொண்டே வருகிறது. இதுவரையிலும் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளது மிகவும் சிற்றளவினதாயும், ஆராய்ச்சிக்குரிய பொருள் மிகவும் பேரளவினதாயும் உள்ளன. இவ்விஷயங்களில் ஒருசில பகுதிகளைப் பரிசீலனை செய்வதற்குங்கூட, ஒரு தனித் துறை இன்றியமையாததாகும். இம் மகாநாட்டில் மொழியாராய்ச்சி செய்யும் பொதுத் துறையில் இதற்குக் கொடுக்கக்கூடும் நேரம் ஒரு சிறிதும் போதாது. திராவிட மொழித் துறை பற்றி வரும் ஆராய்ச்சி யுரைகள் அனைத்தையும் படித்து வியவகரித்தாலன்றி, இத் துறையில் உழைப்பவர்கள் பயனடைய முடியாது. இவைபோன்ற காரணங்களால், திராவிட மொழித்

துறை எனத் தனிப்பட்ட ஒரு துறை வகுக்கவேண்டுமென்று இம் மகாநாட்டின் கிர்வாகக் கூட்டத்தினர் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இத் தீர்மானம் செய்த இவர்களை நாம் மிகவும் பாராட்டவேண்டும்.

நாம் நமது தாய்மொழிகளை வெகுகாலமாகப் புறக்கணித்துவிட்டோம் என்பது மறைக்க முடியாத ஓர் உண்மை. சில காலத்திற்கு முன்வரை, நமது கல்வித் திட்டத்தில் அவைகளுக்கு மிகவும் தாழ்ந்த இடந்தான் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அவைகள் இருக்கவேண்டுமிடத்தில் ஆங்கில மொழி புகுந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்தது. இப்பொழுதும் காலேஜ் கல்வியில் ஆங்கிலம்தான் தலைமை பெற்றிருக்கிறது. இதற்கு ஒப்புமையாக இந்நாட்டிற்குரியவர்களான நமக்கு, நமது அன்னிய அரசாங்கத்தினர் அளித்திருக்கும் ஓர் தாழ்ந்தபடியான நிலையைக் கூறலாம். தேசிய விடுதலையின் வாயிலை அணுகியிருக்கும் இந்தக் காலத்துங்கூடக் கல்விப் பயிற்சிக்குக் கருவியான மொழி எது என்பதுபற்றி மனக்கொதிப்புடன் பலரும் வாதித்து வருகிறார்கள். அன்னிய மொழியே தக்க கருவியாம் என்று போராடுபவர்களும் இல்லாமற் போகவில்லை. இது நம்முடைய லட்சியங்களினின்றும் நாம் எவ்வளவு தூரம் தவறி விழுந்துவிட்டோம் என்பதை நன்றாகக் காட்டுகிறது. நம்முடைய தாய்மொழிகளை நமது கல்வியில் ஒவ்வொரு துறைக்கும் முற்ற உதவுங் கருவியாக நாம் கொண்டாலன்றி, நமது மொழிகள் வளரமாட்டா; வளர்ந்துகொண்டே வரும் நமது தேவைகளுக்கு இவை முற்றும் உதவமாட்டா; அறிவு வளர்ச்சிக்கும் பயன்படமாட்டா. நமது மொழிகள் போஷணையற்று மெலிந்து, முடிவில் அழிந்து போக நேரிடும். வேறொரு விஷயமும் இங்கே சிந்தித்தற்குரியது. நம்முடைய வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமானது நம் மனமும், மூளையும் வளர்ச்சியுற்று வரும் பருவமாகும். அப்பருவத்தில் நாம் அருமையாகப் போற்றவேண்டிய சில ஆண்டுகளை அன்னிய மொழிகளைக் கற்பதிலே நாம் விரயஞ்

செய்யவேண்டியதாய் முடிகிறது. நம்மில் பலருக்கும் அவ்வகை அன்னிய மொழிக் கருவி ஒரு பாரமாக ஏற்படுகிறது. அதன் மூலமாக நாம் பெறும் அறிவு உயிர்த் தத்துவம் அற்று, ஞாபக மாத்திரையாய் அமைந்துவிடுகிறது; முற்றும் உணரப்படாமல், அறிவோடு அறிவாய் ஒன்றிப் பெருகாமல் போய்விடுகிறது. மேலை நாட்டுக் கல்விப் பண்பினாலும், ஆங்கில மொழிக் கல்வியினாலும் நாம் அடைந்துள்ள நன்மைகளை நான் சிறிதும் மறந்துவிடவில்லை. இப்போது நிகழும் தேசிய மறுமலர்ச்சி நமது மேல்நாட்டுக் கல்வியின் விளைவே என்று நான் உறுதியாய் நம்புகிறேன். இவ்வாறு சொல்வதனால் நமது நன்றியறிவின் பொருட்டு எல்லாக் காலத்தும் மேலை நாட்டினருக்கு நாம் அடிமையாய் இருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படாது. சரீரத்தால் அடிமைப்பட்டிருப்பதைக் காட்டிலும், அறிவினால் அடிமைப்பட்டிருப்பது மிகவும் கொடுமையானது. அடிமை வாழ்வு இயற்கை வாழ்வு அன்று. எவ்வளவு விரைவில் அதனை நீக்குகிறோமோ அவ்வளவு விரைவில் உலகமே நன்மையடையும்.

ஆராய்ச்சித் துறையிலுங்கூட நமது மொழி புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கே வடமொழிதான் தலைமைபெற்று விளங்குகிறது. இத் தலைமை பெரும்பாலும் நியாயமாகவே தோற்றுகிறது. பன்னூறு ஆண்டுகளாக இவ் வடமொழி நமது நாட்டில் எங்கும் பயிலப்பட்டு வந்துள்ளது. நமது தேசியக் கருவூலங்கள் எளிதில் யாரும் செல்ல இயலாத இம் மொழிக்குகையினுள்ளே பொதிந்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. மக்களுக்குரிய அறிவுத் துறைகள் பெரும்பாலும் இப் பண்டைமொழியிலே ஒருவாறு காணப்படுகின்றன. நமது நாட்டிலுள்ள இனத்தவர்களில் பெரும்பாலாரும் இம் மொழியில் நூல்கள் இயற்றி இதனை வளர்த்து வந்திருக்கிறார்கள். இப்போது உயிருடன் வழங்கிவருகின்ற மொழிகள் அனைத்தும் வளர்ந்து பெருகுவதற்கு இவ் வடமொழி பெரிதும் துணைபுரிந்திருக்கிறது. பெரிய பூகண்டமாகிய நமது பாரத

தேசத்தில் இது பொதுமொழி என்னும் நிலையை அடைந்திருக்கிறது. கருத்துலகில் நம் இந்திய மக்களுக்குப் பண்டைக் காலத்தும் நடுக்காலத்தும் உள்ள எந்த நாட்டின் மக்களுக்கும் தாழ்வில்லாத ஓர் நிலையை அளித்திருக்கிறது. நமது வருங்கால முன்னேற்றத்திற்கு மிகவும் சிறந்ததோர் அடிநிலமாகவும் இது அமைந்திருக்கிறது. இந்தியர் என்ற நிலையில், புகழ்பெற்று விளங்கும் இப் பண்டை மொழியைக் குறித்து நாம் பெருமைப்பட வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

ஆனால், நாம் கவனிக்கவேண்டிய வேறு சில விஷயங்கள் உள்ளன. இப் பண்டைப் பெருமையானது எப்போதும் திரும்பத் திரும்பப் பழங்காலத்தையே நம்மை நினைக்கும்படியாகச் செய்கிறது. நிகழ்காலத்தையும், வருங்காலத்தையும் வேண்டும் அளவு கருதுவதற்கு இது இடங்கொடுப்பதில்லை. வருங்காலத்து இனி வேண்டும் விளைவுகளை ஊன்றிப் பார்த்தால், இவ் வடமொழி யறிவும் ஆராய்ச்சியும் அத்துணையாகப் பயன்படுவதில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இப் பண்டைமொழியின் கண்கொள்ளாத பேரழகு இதற்கும் நமது நாட்டில் வழங்கும் மொழிகளுக்கும் உள்ள உண்மையான தொடர்பு விளங்கவொட்டாதபடி நம்மைக் குருடாக்கிவிடுகிறது. நமது நாட்டு மொழிகளின் பெருமையை உள்ளபடி உணரவொட்டாமல் செய்துவிடுகிறது. அறிவென்னும் மகோன்னத பர்வதத்தின் சிகரத்தை அடைந்துவிட்டதாக நம்மவர்களிற் சிலர் கருதிக்கொள்ளும்படி செய்துவிட்டது. 'சகல சாஸ்திர பாரங்கதர்' என்று சிலர் தம்மைக் கூறிக்கொள்வது இதனை உணர்த்துகிறது. இதை ஒரு ஆரோக்கியநிலை என்று சொல்ல முடியாது. கடந்த நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, நமது நாட்டிலும் பிற நாட்டிலுமுள்ள பேரறிஞர் பலர் இவ் வடமொழி பற்றிய ஆராய்ச்சியையே கண்ணுங் கருத்துமாய்ச் செய்து வந்திருக்கின்றனர். வடமொழி ஒன்றில் மாத்திரம் இவ்வாறு

கவனம் செலுத்துவது மொழியாராய்ச்சி என்ற சிறு துறையிலுங்கூட மிகவும் வருந்தத் தக்கதோர் பிழையாகும். எஸ்பெர்ஸன் (Jespersen) என்ற பேராசிரியர் தமது "மொழி, அதன் இயல்பு வளர்ச்சி, தோற்றம்" என்ற நூலில் கூறியுள்ளதனால் இது நன்கு விளங்கும். 'முற்காலத்தில் இருந்த மொழியாராய்ச்சி சாஸ்திரத்தின் ஒரு கல்விமுறை மாணவர்கள் வழக்கொழிந்த பாஷைகளை மட்டும் கற்று வந்தமையாகும். பிற்பட நிகழ்ந்த மொழிகளின் வளர்ச்சியை அவ்வம் மொழிகளில் வல்லவர்களே ஆராய்ந்து வந்தார்கள். இவர்கள் ஒப்புமை-மொழி நூலுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் எனவும், பொதுப்படையான பாஷா சாஸ்திரத்திற்கும் புறம்பானவர்கள் எனவும் கருதப்பட்டனர். ஆனால் உண்மையில் இவ்விரு துறைகளுக்கும் உரியவர்கள் என்றே இவர்களைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இவர்களது ஆராய்ச்சி, மொழியின் ஜீவிய சரித்ததை அறிதற்கு, இறந்துபட்ட மொழியின் ஆராய்ச்சியைக் காட்டிலும் பெரிதும் பயன்படுவதாகும். இறந்துபட்ட மொழியையே முக்கியமாகக் கொண்டு ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்தவர் பாப் (Bopp) என்பவர். இவர் மேற்கொண்ட முறை அத்துணை சிறந்ததன்றும்' என்பது இவர்கருத்து.

எஸ்பெர்ஸன் பேராசிரியர் வழக்கொழிந்த பாஷைகளை ஆராய்ச்சி செய்வதனால் ஏற்படுகிற பாஷா சரித்திர உண்மைகள் குறைபாடுடையன என்றும், அவை திருத்த மடைவதற்கும் நிரம்புவதற்கும் தற்காலத்து வழக்கிலுள்ள மொழி-ஆராய்ச்சி அவசியமென்றும் கருதுகிறார். வேறொரு முக்கியமான விஷயமும் இங்கே மனங்கொள்ளத் தக்கது. வடமொழி பூரணத்தின் எல்லையை அடைந்துவிட்டது. இனிமேல் அது மேற்செல்ல வேண்டும் என்னும் அவசியமின்றி, அசையாத நிலைக்கு வந்துவிட்டது. அதற்கு வளர்ச்சி என்பது இல்லை. அதன் பயிற்சிப் பண்பு எல்லாக் காலத்திற்கு முரியதாய் நம் மனத்தை என்றும் பண்படுத்திக்கொண்டே

யிருக்கும் பெருந்தகுதி வாய்ந்து நிலவும். இதில் தவிர, பிற பகுதிகளில் அதன் சீரிய நோக்கம் நிரம்பி முற்றுப்புள்ளி பெற்றுவிட்டது. ஆராய்ச்சிக்கென வளர்ந்து கிடக்கின்ற ஒரு பெருங் காடாகவே இன்று அது அமைந்துவிட்டது. அரிய பலதிறப்பட்ட கருவூலங்களால் அது வளம் நிரம்பி, அதில் உழைத்துவரும் ஆராய்ச்சியாளர்க்கு எல்லையற்ற பணிக்குரியதாய் இயன்றுவிட்டது. ஆனால், அதனுடைய இயற்கையான உயிர்வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டது. இப்போது அது வாழ்வது உயிரோடு உலவும் நமது தாய்மொழிகளின் மூலமாகத்தான். நமது தாய்மொழிகளின் உயிராற்றலைப் பெருக்கி அவற்றிற்கு உரங் கொடுத்துப் போஷணை செய்வது ஒன்றே இனி அவ் வடமொழி செய்யவேண்டும் சேவை. நமது தாய்மொழிகளின் பெருமை எதுவென்றால், அவை உயிர்த் தத்துவத்தோடு துடிதுடித்துக்கொண்டிருப்பதுதான். அவைகள் உயிரோடு முழுவாழ்வு வாழ்கின்றன. உயிருள்ள வரை வளர்ச்சிக்கும், மேன்மைக்கும் இடம் இருக்கிறது. உயிரோடு வழங்கும் இம் மொழிகளில் செய்யும் ஆராய்ச்சி மிகவும் பயனுடையதாகவேயிருக்கும். இவற்றை மேன்மேலும் நாம் அதிக உபயோகமுள்ள கருவிகளாக அமைத்துக் கொள்ளலாம். கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் கருவிகள் என்ற நிலையில் இவற்றின் நலத்தை மேன்மேலும் முதிரும் படியாகச் செய்யலாம். இவற்றின் பிற நலங்களும் பெருமைகளும் மேலும் மேலும், வளர்ந்து முற்றும்படியாகச் செய்யலாம். இவ்வாறு செய்யும் முயற்சியில் வடமொழி நமக்குப் பெருந்துணையாக இருக்கும் என்பதில் தடையில்லை.

வடமொழியிலுள்ள அளவற்ற நூற்செல்வங்களை உலகத்துள்ள ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலரும் எப்பொழுதும் ஆராய்ந்துகொண்டே யிருக்கவேண்டும் என்பதை நான் மீண்டும் வற்புறுத்துகிறேன். இவ் ஆராய்ச்சி ஒருபொழுதும் புறக்கணிக்கற்பாலதன்று. ஆனால் இவ் ஆராய்ச்சியினால்

இந்தியக் கலையாராய்ச்சிகள் அனைத்தும் முடிந்துவிட்டன என்று நினைப்பது தவறு. மேலே குறித்த காரணங்களால், நமது தாய்மொழிகளையும் வடமொழியைப் போலவே ஆராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும். வடமொழியைக் காட்டிலும் அதிகமாக ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும் என்று கூட நான் கூறுவேன். இம் மொழிகளை ஆராய்ந்து போற்றாமல் இருப்பது மிகப் பெரியதோர் பாபமாகும். இப் பாபம் இவற்றை வழங்கிவரும் மக்களையுங்கூட அழித்துவிடுவதற்கும் போதியதாகும். நம்மவர்களில் பலரும் இவ் உண்மையை உணராமல் இருப்பது வியப்பைத் தருகிறது. நம்மில் ஒவ்வொருவரும் ஆராய்ச்சித்துறை ஒவ்வொன்றில்தான் திறம்பட உழைத்தல் இயலும். ஆனால், ஆராய்ச்சி என்னும் பெருநிலத்தின் எல்லைப் பரப்பு முழுவதையும் அறிவதோடு, அந்நிலத்தின் தராதரங்களையும் உணர்வது இன்றியமையாததாகும். நீண்ட காலமாகப் பயிற்சியில் வந்த பழைய துறைகளினால் ஏற்படும் பயன்களைத் திருத்திப் பெருக்குதற் பொருட்டுப் புதிய ஆராய்ச்சித் துறைகளைக் கண்டுகொள்வதும் நமது கடமையாகும். மேலும் நமது தாய்மொழிகளும் அவற்றிலுள்ள நூல்களும் வளத்திலும் தொன்மையிலும் வடமொழிக்குச் சமமானவை யாகும். தமிழ்மொழியை எடுத்துக் கொண்டால் இது மிகவும் உண்மை என்பது புலப்படும். இம் மொழியிலுள்ள இலக்கியம் கிறிஸ்து-அப்தத்தின் தொடக்கத்திலேயே தோன்றத் தொடங்கின. மொழியாராய்ச்சி என்ற கண்கொண்டு நோக்கினால், இம் மொழியானது திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிகத் தொன்மை வாய்ந்து பயிலப்பட்டதென்பதும், மிகவும் சொல்வளம் நிரம்பிய தென்பதும், ஐயத்திற்கிடமில்லாதபடி மிகப் பழைய சொல்-வடிவங்களால் பலதிறப்பட்டுச் செழித்து வளர்ந்துள்ளதென்பதும் நன்கு விளங்கும் என்று டாக்டர் கால்டுவெல் கூறியுள்ளார். கவிதையின் பெருமையை நோக்கினாலும், பழங்காலக் கல்வியாகிய செல்வத்தை

நோக்கினாலும், கல்விப் பண்பின் பெருமையை நோக்கினாலும், நமது மொழிகள் வடமொழிக்கு ஒரு சிறிதும் பிற்பட்டனவல்ல. இவற்றால் நமக்கு எய்தியுள்ள பெருமை மிகவும் நியாயமானதே யாகும்.

மேற்குறித்தனவற்றோடு பொருந்த, இப்பொழுது திராவிட மொழித்துறை ஒன்று இங்கே வகுக்கப்பட்டுள்ளது. நமது இந்திய அரசாங்கம் ஒரு புது வாழ்வு தொடங்கும் காலத்தே இது தோன்றியுள்ளமை இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. இத் துறை வருங்காலத்து மிகவும் சிறப்பு எய்தியதாக விளங்கும் என்பதற்கு ஓர் அறிகுறி என்று இதனைக் கொள்ளலாம். நாட்டில் வழங்கும் மொழிகளின் உரிமையின் பொருட்டு முதன்முதல் போராடி வெற்றி கொண்ட இம் மாகாணத்திலே திராவிட மொழி பற்றிய துறையும் முதன்முதல் தோன்றியுள்ளது என்பது நமக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னே உயர்ந்த நிலையிலுள்ள ஒரு பெரியார் சென்னை ஸர்வகலாசாலைக்கு விஜயம் செய்தனர். இவரை அக்காலத்திலுள்ள வைஸ்-சான்ஸெலர் ஒவ்வோர் ஆராய்ச்சித் துறைக்கும் அழைத்துச் சென்றனர். மொழியாராய்ச்சி செய்யும் துறைக்கு வந்தபொழுது, இங்கே எவ்வகையான ஆராய்ச்சி செய்யப்படுகின்றது என்று சிறிது ஆதரத்துடன் வினவினார். அவருடைய மனத்தின் அடியிலே இத் துறையில் ஆராய்ச்சிக்கு இடமேயில்லை என்ற ஒரு கருத்தும், இத் துறைகள் கேவலம் அலங்காரத்தின் பொருட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன என்ற கருத்தும் இருந்தன என்பதை ஒருவாறு உணர்ந்தேன். நாட்டின் கல்வி-வளத்திற்கும் பொருள்-வளத்திற்கும் இத் துறைகள் பயனற்றன என்றும் அவர் கருதியிருத்தல் வேண்டும். இக் கருத்துக்கள் உண்மையோடு பட்டன அல்ல என்று அவரைத் தெளிவித்தற்கு எனக்குச் சில நிமிஷங்கள் சென்றன. இப் பெரியாரை நமது நாட்டில் சர்வசாதாரணமாய்க்

காணப்படும் ஓர் இனத்தவரின் பிரதிநிதி என்று நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும். தாய்மொழி ஆராய்ச்சித் துறையைப் பற்றி, நமது கல்வியில் சிறந்த பலர்க்கும் கூட, நம்பிக்கை பெரும்பாலும் இல்லை என்பதைக் காட்டுவதற்கே இந் நிகழ்ச்சியை இங்கு எடுத்துக் கூறினேன். நம்பிக்கையற்ற ஒரு துறையிலே உழைத்துவரும்படி நமக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதிகாரவர்க்கத்தினர்கள் மாற்றாந்தாய் போலின்று இம் மொழியாராய்ச்சித் துறையைப் புறக்கணித்து வருவதும், பொதுப்படவுள்ள அவநம்பிக்கையின் அறிகுறியே யாகும். இந்நிலைமையை மாற்றிப் பலரும் உண்மையியல்பை உணர்ந்து நம்பிக்கை கொள்ளும்படி செய்வது மிகவும் அவசியமாகும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விரைவாக இவ்வாறு செய்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு மொழியாராய்ச்சிக்கு நன்மை விளையும்.

பொதுப்பட இவ்வகை அவநம்பிக்கை உண்டாவதற்குக் காரணம் யாது என்று நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். சாதாரணமாகப் பொதுமனிதன் ஒவ்வொருவனும் தான் இம் மொழியாராய்ச்சியை மேற்கொண்டு முடிவுகளைத் துணிய வல்லமையும் தகுதியுமுடையவன் என்று கருதிக்கொள்ளுகிறான். இத் துறைக்கென்று தனிப்பட்ட தகுதி வேண்டுமென அவன் கொள்ளவில்லை. யாரேனும் ஒருவன் தான் தனிப்பட்ட தகுதியுடையவன் என்று முன்வருவானால், அவன் அவ்வாறு கூறிக்கொள்வதற்கு யாதோர் உரிமையும் கிடையாது என்று அந்தப் பொதுமனிதன் நினைக்கிறான். இந்நினைவை மாற்றுவதற்கு ஒன்றும் இதுவரை செய்யப்படவில்லை. விஞ்ஞான சாஸ்திரம் பற்றிய துறைகளில் இவ்வாறு நினைப்பதற்கு அவன் துணியமாட்டான். ஏனெனில், அவனது அறிவின்மை வெட்ட வெளிச்சமாய் விடும். மொழியாராய்ச்சித் துறையும், விஞ்ஞானத் துறைகளும் ஒரே நிலையில் உள்ளன என்பது இப் பொதுமனிதனுக்கு நன்கு விளக்கப்படுதல் வேண்டும். மொழி ஆராய்ச்சித் துறைகளி

லுள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் வகுத்துக் காட்டி விளக்குவோமாயின், இத் துறையில் புகுவதற்குத் தனிப் பட்ட அறிவும் தகுதியும் பயிற்சியும் வேண்டும் என்பது புலனாகும். ஆகவே, இத்துறையிலுள்ள பொருட் பரப்பின் பேரெல்லையையும், சிறு வரம்புகளையும் ஒருவாறு குறிப்பிட எண்ணுகிறேன். இத்துறையிலே நிபுணர்களாகிய உங்களுக்கு நான் கூறுவதில் புதுமையாக ஒன்றும் இருத்தற்கு இடமில்லை.

மொழி பற்றிய ஆராய்ச்சிகளை இரண்டு பகுப்பாகப் பகுக்கலாம்: மொழி பற்றியது. இலக்கியம் பற்றியது என. சிறப்பு முறையில் உள்ள மொழியாராய்ச்சியை மொழி யாராய்ச்சிப் பொது என்றும், திராவிட மொழி ஆராய்ச்சி என்றும் இருகூறு படுத்துதல் தகும். பிற்கூறியதுதான் நாம் மேற்கொண்டுள்ளதாகும். மொழியாராய்ச்சிப் பொது வில் மொழிகளின் தோற்றம், மொழிகளின் பாகுபாடு, அவற்றின் குடும்பம், மொழிகளின் பரப்புநிலை விளக்கம் (atlas), மொழித் தொடர்பு பற்றிய மாணஸ சாஸ்திரம், மொழிப்பொருள் விளக்கம் முதலிய பல தனித் துறைகளும் உள்ளன. திராவிட மொழி ஆராய்ச்சியை எடுத்துக்கொண்டால் அதன் குடும்பத்தின்மூலம், அதன் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகள், ஒப்புநோக்கு மொழியாராய்ச்சி, ஒப்பு நோக்கு இலக்கணம், மூலத் திராவிட மொழியின் புனர்கிரி மாணம் முதலிய பலதிறப்பட்ட பொருள்களும் அடங்கும். நமது மொழிகளில் ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டால், அதன் செம்மொழி வடிவம், அதன் சிதைவு மொழிகள், அதன் வழக்காற்று வடிவங்கள், அதன் பலதிறப்பட்ட நிலை வேறுபாடுகள், அதன் அயல்நாட்டு யாத்திரை, அயலினத் தவர் முதலியோர்களால் அதற்கு ஏற்பட்ட விளைவுகள் என்பன முதலாகப் பல பொருள்பற்றி ஆராய்ச்சி நிகழும். செம் மொழி வடிவம் என்ற ஒரு துறையிலே, இலக்கணம், சொல் வரலாறு (வடிவ வரலாறு, பொருள் வரலாறு), வாக்கிய

அமைதி வரலாறு, சொல்-தொகை வரலாறு, ஒலியியல் வரலாறு, உச்சாரண வரலாறு, நெடுங்கணக்கு வரலாறு, எழுத்து வடிவ வரலாறு முதலியனவாக ஆராய்ச்சி பலதிறப்பும். இலக்கணம் என்பது சொற்களின் ஒழுக்க முறையையும் பேச்சு வழக்கிலுள்ள நெறி அமைதியையும் உணர்த்துவதாகும். வரலாற்று நெறி இலக்கணம், விவரண நெறி இலக்கணம், ஒப்புநோக்கு இலக்கணம் முதலியன இலக்கணம் என்ற பகுப்பின்கீழ் அடங்கும். மொழிகளைப் பண்டைக்காலத்தன, நடுக்காலத்தன, தற்காலத்தன என்று பாகுபடுத்தும்பொழுது இவ் இலக்கணத் துறை மிகவும் விரிந்து ஆராய்ச்சியின் அளவும் பரந்துபட்டதாயிருக்கும். சொல்-தொகைகளைப் பல நிலைகளினின்று நோக்குதல் வேண்டும். இயற்கை உரிமைச் சொல், இரவற் சொல், கலப்புச் சொல், சங்கேதச் சொல், அதிகாரமுறைச் சொல், பத்திரிகைச் சொல், வழக்கொழிந்த சொல் முதலியன எல்லாம் சொல்-தொகையுள் அடங்கும். மக்களது இயற்பெயர், ஊர்ப்பெயர்களும் தனிப்பட்ட ஓர் ஆராய்ச்சித் துறையாகும். பலவகைப்பட்ட அகராதி இயற்றுதலும் பெரியதோர் துறையாக முடியும். வரலாற்று முறை அகராதி, சொல் வரலாற்று அகராதி, கலைச்சொல் அகராதி, சங்கேதச் சொல் அகராதி, கடினச் சொல் அகராதி, ஒருபொருட்பெயர் அகராதி, எதிர்ச்சொல் அகராதி, மரபுத் தொடர் அகராதி, தொடை அகராதி, தொகை அகராதி முதலியனவாக அகராதிகள் பலதிறப்பும். பொருட்பெயர் அகராதியும் இங்கே கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

மேலே குறித்த முக்கிய ஆராய்ச்சிகளைத் தவிர, வேறு சில ஆராய்ச்சிகளும் நாம் செய்யவேண்டுவனவாய் உள்ளன. இங்கே மொழிமுறைப் பழமை யாராய்ச்சியை முக்கியமாகக் கூறலாம். இப் பழமை யாராய்ச்சி மூலத் திராவிட மொழியில் உள்ளனவாகக் கருதும் சொற்களையும், தொன்று தொட்டு வழங்கும் புராதனக் கதைகளையும், தொன்று

தொட்டு வழங்கும் நாடோடிச் செய்யுட்களையும், அடிப்படை யாகக் கொண்டு ஒப்புநோக்கு முறையில் நிகழ்வதாகும். மக்களினப் பிரிவு பற்றிய ஆராய்ச்சியும் இங்கே கொள்ளல் தகும்.

இனி, இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்குச் செல்வோம். இங்கே தமிழ் முதலிய மொழிகளுக்குத் தனித்துரிய இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும், பல மொழிகளுக்குமுரிய இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஒப்பு-நோக்கு ஆராய்ச்சியும் செய்தல் வேண்டும். ஒப்புநோக்கு ஆராய்ச்சிக்கு உதாரணங்களாகத் திராவிட இலக்கிய ஆராய்ச்சி, இந்திய இலக்கிய ஆராய்ச்சி என்பனவற்றைக் கூறலாம். தனிமொழி இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் முக்கியமாக நான்கு துறைகள் உள்ளன. அவையாவன, நூற்பதிப்புத் துறை, இலக்கிய மதிப்புத் துறை, இலக்கிய வரலாற்றுத் துறை, சரித்திரப் பொருள்களின் துறை என்பனவாம். இவற்றோடு, நூற்பட்டிகை (catalogue), பொருளடைவு நூற்பட்டிகை (bibliography) என்பனவற்றையும் நாம் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இலக்கிய மதிப்பு ஆராய்ச்சியைப் பொது, சிறப்பு என இரண்டாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். முன்னையதில் ஆராய்ச்சி விதிகள், நுண்கலை யும் இலக்கியமும், மனோபாவனை, அமைப்புருவும் தொழிலும், நடை, அணி, யாப்பு, இலக்கியத்தின் சூழ்நிலை (இலக்கியமும் வாழ்வும், இலக்கியமும் சமுதாயமும் முதலியன), இலக்கியத்தின் நோக்கு (இயற்கை, உண்மை, லட்சியம், மக்கட் பண்பு முதலியன) என்பன எல்லாம் அடங்கும். பிற்கூறப்பட்ட சிறப்பு-இலக்கிய மதிப்பில் தனிக்கவிஞன், தனிநூல், தனிப்பட்ட காலப் பகுதியின் இலக்கியம், தனிப்பட்ட நூல்வகை, இசை, கணிதம் என்பன போன்ற தனிப்பட்ட நூற்பொருள்—இவை முதலியன அடங்கும். இனி, இலக்கிய வரலாற்றில் பல நூல்களுக்கும் பல ஆசிரியர்களுக்கும் காலம் துணியப்படுதல் அவசியம். இதனைத் தனிப்பட்ட ஒரு பகுதியாகக் கொள்ளலாம். இலக்கிய ஆசிரியர்களின்

தனி வரலாறுகளும், ஆசிரியர் வரலாற்று அகராதிகளும் இங்கே கருதத் தகும். பின்னர், பொதுப்பட்ட இலக்கிய வரலாறுகள் இயற்றப்படுதல் வேண்டும். இதன்கண்ணே நூல்வகைகள், பண்டை, நடு, தற்காலம் இவற்றிற்குத் தனிப்பட உரிய இலக்கிய வரலாறுகள் முதலியவற்றைக் கொள்ளலாம். நூல் வகைகள் என்ற பகுப்பில் கவிதை, நாடகம், காவியம், கதை முதலியவற்றையெல்லாம் அடக்குதல் வேண்டும். இலக்கிய அகராதியும் (Dictionary of Literature) பெரிதும் பயன்படுவதாகும். நமது மொழிகளில் முக்கியமாகத் தமிழில், சரித்திரத்திற்குதவும் பொருட் கூறு பாடுகள் பல இருக்கின்றன. சிலாசாஸனங்கள், தாமிர சாஸனங்கள், தினசரிதைகள் முதலியவற்றை இங்கே குறிப்பிடலாம். இவற்றை நாம் கூடிய விரைவில் ஆராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும். சரித்திர காலத்திற்கு முற்பட்ட வரலாறுகளைத் தெரிந்துகொள்ளப் புராண இதிகாசங்கள், நாடோடிப் பாடல்கள் முதலியன பயன்படும். இவை பற்றிய ஒப்புநோக்கு ஆராய்ச்சியும், பழமொழிகள், உலக வசனங்கள் முதலியன பற்றிய ஆராய்ச்சியும் தனிப்பட்ட ஓர் துறையாகும். வைத்தியம், ஜோதிஷம் முதலியவை பற்றிய தனிப்பட்ட பொருள்-வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளும் இங்கே கருதற் குரியன. சமுதாய வரலாறு, நாகரிக வரலாறு, சமய வரலாறு, மாந்திரிக வரலாறு முதலியன எல்லாம் வெவ்வேறு தனித்துறையாகக் கொள்ளத்தக்கன.

இங்கே மிக முக்கியமான துறைகளை மட்டுந்தான் எடுத்துக் கூறியுள்ளேன். பின் சேர்த்துள்ள இரண்டு அனுபந்தங்களில் ஆராய்ச்சித் துறைகளிற் பெரும்பாலான விவரமாய்க் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இவற்றை நோக்கிய அளவில், மொழி பற்றிய ஆராய்ச்சி எத்துணை விரிவும் பரப்புமுள்ள தென்பதும், எத்துணைத் தகுதியும் பயிற்சியும் உள்ளவர்களால் அது செய்யப்பட வேண்டும் என்பதும் விளங்கும். இவ் ஆராய்ச்சிக்கு எல்லை

காணுதல் அரிதாகும். இதன் ஒவ்வொரு துறையிலும் உழைப்பு மிக மிக, இன்னும் அதிகமான அளவில் உழைத்தற்குரிய பொருள்கள் உள்ளன என்பது அறியத்தகும். அறிவு மிக மிக, ஆராய்ச்சிப் பொருளும் வளர்ந்து கொண்டே செல்லுகிறது. இதனால், நமது அறியாமையும் நன்கு புலப்படுகிறது. ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், "அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால்" என்று கூறியது மிக ஆழ்ந்ததோர் உண்மை.

இனி முற்கூறிய பல துறைகளிலும் நாம் செய்து முடித்துள்ளனவற்றையும், இனி உடனடியில் செய்யவேண்டுமனவாயிருப்பனவற்றையும் சுருங்கச் சொல்லுகிறேன். தமிழ் ஒன்று பற்றித்தான் நான் உறுதியாகக் கூறமுடியும். பின்வருவன பெரும்பாலும் தமிழைக் குறித்தனவேயாம். ஆனால், இவை பிற திராவிட மொழி ஆராய்ச்சிகளுக்கும் பெரும்பாலும் ஒத்தனவாமென்றே கருதுகிறேன்.

மொழிபற்றிய பொதுவகை ஆராய்ச்சியில் மானஸிக தத்துவங்களைக் குறித்த அறிவு அவசியமாகும்; இலக்கியம் பற்றிய பொதுவகை ஆராய்ச்சியில் செளந்தரிய சாஸ்திர உணர்ச்சியும், நுண்கலையுணர்ச்சியும் வேண்டப்படுவனவாகும். மொழியாராய்ச்சியை நோக்க, இலக்கிய ஆராய்ச்சி எளிதென்றே கூறலாம். ஆனால், இவ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியிலுங்கூட நாம் பெரிதும் முற்பட்டுவிடவில்லை. உண்மையில் நமது ஆராய்ச்சி மிக்க இளமைப் பருவத்தில்தான் இருக்கிறது என்று கூறவேண்டும். தமிழ் பற்றிய அளவில் இது மிகவும் உண்மை என்றே சொல்லுவேன். ஆனால், ஒரு துறையில் நாம் சிறந்து விளங்குகிறோம்; அது நூற்பதிப்புத் துறை. சிறந்த கல்வியாளர்கள் பலர் இத் துறையில் உழைத்திருக்கிறார்கள். வித்வான் தாண்டவராய முதலியார், வேதகிரி முதலியார், சரவணப்பெருமானையர், விசாகப் பெருமானையர், ஆறுமுக நாவலர், ராவ்பகதூர் தாமோதரம் பிள்ளை, சுப்பராய செட்டியார், டாக்டர் உ. வே. சாமி

நாதையர் முதலியவர்களை இங்கே குறிப்பிடலாம். இவர்கள் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள் முதலிய முக்கியமான நூல்களை அருமையாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். தமிழ்மக்கள் இவர்களை மிகவும் போற்றிவரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இத்துறையிலுங்கூட இன்னும் செய்ய வேண்டுவன பல இருக்கின்றன. மேற்குறித்த நூல்களுக்கும் கம்பராமாயணம் முதலிய காவியங்களுக்கும் வரையறை செய்த பாடங்களுடன், தற்காலத்துக்குரிய ஆராய்ச்சி யுபகரணங்களுடன், சிறந்த பதிப்புக்கள் இனிமேல்தான் வெளிவருதல் வேண்டும். அன்றியும் எண்ணற்ற நூல்கள் ஒலைச் சுவடிகளில் புதைந்து கிடக்கின்றன. இவ் ஒலைகள் எளிதில் அழியக்கூடியன. இங்ஙனம் அழிவுறுவதற்கு முன்பு இந் நூல்களையெல்லாம் பதிப்பித்து வெளியிடுதல் வேண்டும். திராவிட மொழிகள் பிறவற்றிலும் இங்ஙனமே பல நூல்கள் உள்ளன என்று தெரிகின்றன. இப்பதிப்புத் துறையில் வல்ல கல்வியாளர்கள் பலர் ஒருங்கு சேர்ந்து நூற்பதிப்புக்களை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இனி இலக்கிய-மதிப்பு ஆராய்ச்சியை எடுத்துக்கொள்வோம். இத்துறையில் இதுவரை சிறந்த பணி யாதும் நடைபெறவில்லை யென்றுதான் தோன்றுகிறது. இப்பொழுது சிலகாலமாக, திரு. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார், பி. ஸ்ரீ. ஆச்சார்யா முதலானவர்கள் சில நன்முயற்சிகள் செய்து வருகிறார்கள். இங்கே ஒரு விஷயம் மட்டும் கூற விரும்புகிறேன். நாம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்கிறோம் என்ற உணர்ச்சியே நமக்கு இல்லை. சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் மேடை மக்கள் இருந்த நிலைமையிலேயே இன்றும் நாம் இருக்கிறோம், தண்டியாசிரியர் முதலிய முற்காலத்து வடமொழி வாணர்களே இன்றும் நமக்கு வழிகாட்டிகளாய் இத்துறையில் நிலைத்துவிட்டார்கள். பரந்த அறிவோடு கூடிய புதுநோக்கு நமக்கு இயலாதது போலத் தோன்றுகிறது. நம் காலத்திற்கும், சூழ்நிலைக்கும்

முற்றிலும் வேறான நிலைமையிலே இயற்றப்பட்ட இரும்பு-
 விலங்குகளினால் நாம் பிணிப்புண்டு கிடக்கிறோம். தண்டி-
 யாசிரியரது பெருநூலைத் திருந்த அமைத்து முற்றுப்பெறச்
 செய்கிறோம் என்று தவறாகக் கருதி, அர்த்தமற்ற பிரிவுகளே
 யும் உட்பிரிவுகளையும் வகுத்துவிட்டோம். இங்ஙனம் நுணுகி
 வகுப்பதிலே நம் அறிவைச் செலுத்தி இலக்கியச்சுவை
 யாராய்ச்சியாகிய கலையை முற்றும் இழந்துவிட்டோம்.
 மேலைநாடுகளிற் சிறந்து விளங்கும் இலக்கிய மதிப்பீடு
 முறைதான் நமக்கு உய்தியைத் தரவல்லது. அதுவே நமக்கு
 வழிகாட்டியாதல் வேண்டும். அப்படியானால்தான், மக்க
 ளினத்துக்கென்று அளிக்கப்பட்டுள்ள பேரின்பங்களுள் ஒன்
 ருகிய இலக்கிய இன்பத்தை நாம் இழந்துவிடாமலிருப்
 போம். தண்டியாசிரியர் முதலிய அணிநூற் கர்த்தர்களுக்கு
 இலக்கிய மதிப்பீட்டுச் சரித்திரத்திலும் அலங்கார சாஸ்திர
 சரித்திரத்திலும் ஒரு கௌரவமான ஸ்தானம் உண்டு. இதனை
 நாம் மறந்துவிடலாகாது.

அடுத்தபடியாக, இலக்கிய வரலாறு எடுத்துக்கொள்
 ளத் தக்கது. இப்போதுள்ளனவற்றில் திரு. கே. எஸ். சீனி
 வாச பிள்ளையின் 'தமிழ் வரலாறும்,' திரு. எம். சீனிவாச
 அய்யங்காரின் தமிழாராய்ச்சி நூலும் (Tamil Studies),
 சிற்சில குறைகளிருப்பினும், பாராட்டிக் கூறத் தகுந்தன.
 இலக்கிய வரலாறுபற்றி வேறு சில பொது நூல்களும்,
 தனிப்பட்ட பகுதிகளை உணர்த்தும் சிறப்பு நூல்களும் உள்
 ளன. கன்னடத்தில் ராவ்பகதூர் நரசிம்மாச்சாரியாரும்,
 தெலுங்கில் வீரேசலிங்கம் பந்துலுவும், மலையாளத்தில்
 உள்ளூர்ப் பரமேசுவர அய்யர் முதலியவர்களும், இலக்கிய
 வரலாற்றுத் துறையில் சில நல்ல நூல்கள் இயற்றியிருக்
 கிறார்கள்.

இத் துறையிலே முற்படச் செய்யவேண்டிய சில பணி
 கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் முதலாவது, இலக்கிய வர
 லாறு பற்றிப் பத்திரிகை முதலியவைகளில் வந்தனவற்றை

யும், நூல்களாக வந்தனவற்றையும் ஒருங்கு தொகுத்தல். இரண்டாவது, இதுவரை பதிப்பிட்டு வெளிவந்தனவற்றிற்கும், வெளிவராது சுவடிகளாக இருப்பனவற்றிற்கும் நூற்பட்டிகை இயற்றுதல். இங்கே சுவடிகளைத் தொகுத்துக் காப்பாற்றிப் பட்டிகை தயாரிப்பது குறித்துச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நமது மொழிகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனிப்பட ஒரு கழகம் அமைத்து ஏட்டுச் சுவடிகள் முதலியவற்றைத் தொகுத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு நமது சென்னை அரசாங்கத்தினர் செய்யாமை பெரிதும் வருந்தத்தக்கது. இப் பணியைச் சென்னை அரசாங்கக் கல்லூரியின் வடமொழிப் பேராசிரியர்கள்மீது முன்பு சுமத்தியிருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் திராவிட மொழிகளில் பயிற்சி கிடையாது; அவர்களது காலமும் கலாசாலை வேலையில் முற்றும் செலவழிக்கப்படுவது. சென்னை அரசாங்க நூல்கலையைப் பாதுகாப்பாளர்கள் என்ற நிலையில் அவர்கள் திராவிட மொழிகளுக்கும் சில சேவைகள் செய்திருக்கிறார்கள். இது அவர்களது பரந்த நோக்கத்தையும், கடமையுணர்ச்சியையும் தான் புலப்படுத்துகிறது. இப்பொழுது இப் பொறுப்பு ஒரு சிறு கழகத்தாரிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக் கழகத்தின் பாதுகாப்பாளருக்குத் திராவிட மொழிகளைப் பற்றிய உணர்ச்சி சிறிதும் கிடையாது. இக் கழகம் சிலகாலம் நீடித்திருக்குமானால் நூல்கலையை வேலை செய்யப் பெறாமல் தமிழ்நாட்டிலுள்ள நூற்கருவூலங்கள் அனைத்தும் அழிந்துவிடும் என்று தோன்றுகிறது. பல இடங்களுக்கும் சென்று சுவடிகளைத் தேடித் தொகுக்கும் அலுவலாளர்களில் சிலர் தமிழ் நன்கு பயின்றவராக இருத்தல் வேண்டும். தமிழ்ச் சுவடிகள் அடங்கிய நூல்கலையம், சுவடிகள் வாசிப்பதிலும் பதிப்பிடுவதிலும் வல்லவரான சிறந்த கல்வியாளரிடம் ஒப்புவிக்கப்படுதல் வேண்டும். இங்ஙனமே பிற திராவிட மொழிச் சுவடிகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்தல் அவசியம். முன்பு வடமொழிப் பேராசிரியரை நியமித்திருந்ததே

திருப்திகரமான செயலன்று. இப்போது அதைவிட எத்தனையோ மடங்கு மோசமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சென்னை அரசாங்கத்தார் இதனை உடனே கவனித்துத் தக்க முறையில் நூல்கிலையங்களைப் பாதுகாத்துவருதல் இன்றியமையாதது. சுவடிகளைத் தேடித் தொகுப்பதையும் மிகவும் ஊக்கத்தோடு செய்வித்தல் வேண்டும்.

முன்னாவது, பொருள்முறை நூற்பட்டிகை ஒன்று எல்லா நூல்களுக்கும் இயற்றுதல். நூற்பட்டிகை முதலியன ஆங்கிலக் கழகத்திற்கு போஅஸ் (F. S. Boas) என்பவரால் இயற்றப்படும் 'வருஷாந்தர ஆங்கில நூல்கள்' என்ற தொடரினையும், ஆங்கஸ் மக்டானல்ட் (Angus Macdonald) என்பவரால் ஆங்கில மொழியிலுள்ள இலக்கியம் முதலியன பற்றித் தொகுக்கப்படும் 'வருஷாந்தரப் பொருள் முறை நூற்பட்டிகை' என்ற தொடரினையும் முன்மாதிரியாகக் கொண்டு இயற்றுதல் தகும். ஆனால், நம்முடைய பட்டிகையில் இலக்கியங்களோடு பிற நூல்களனைத்தும் தொகுக்கப் பெறுதல் வேண்டும். இவற்றை நாளிது வரை பூர்த்தியாக்கி, இனிமேல் ஆண்டுதோறும் புது நூற்பட்டிகைகள் வெளியிடுதல் மேற்கொள்ளத் தக்கது. நான்காவது, நூல்களின் காலம் நன்கு பரிசீலனை செய்யப்படுதல். தமிழ்நூல்கள் பற்றிய அளவில், அவற்றின் காலவரையறையைத் துணிவதில் முற்காலத்திலுள்ள அறிஞர்கள் தவறான கொள்கையை மேற்கொண்டுவிட்டார்கள் என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. அதனை இப்பொழுது சீர்ப்படுத்துதல் வேண்டும். இலக்கியச் சான்றுகளை மதிப்பிடுவது மட்டும் இதற்குப் போதியதாயிருந்தால், இது எளிதில் முடியக்கூடியதாகும். ஆனால், அவ்வாறு மதிப்பிடுவதோடு நின்றுவிடவில்லை. தமிழ்மக்களில் ஒரு பகுதியாருக்குத் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் இவற்றின் காலம் சமயக் கொள்கைகளைப் போல் ஆகிவிட்டது. இதன் பொருட்டுத் தங்கள் உயிரையும்கூட இழந்துவிடுவார்கள் போல் தோன்றுகிறது! முதல் அல்லது

இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டனவாக இந்நூல்களைக் குறித்தால், அதற்கு அவர்களுடைய மனம் ஒப்புவதில்லை. பிற்காலத்தனவாயிருக்கக்கூடும் என்று யாரேனும் கூறினால், அவரைத் தமிழ்த் துரோகி என்று பட்டங்கட்டிவிடுகிறார்கள். இதனால், விஷம் நிரம்பிய காற்று நமது நாட்டில் உலவிவருகிறது. ஆராய்ச்சியை நெரித்துவிடுகிறார்கள். உண்மை தனது உயிருக்கே மன்றாடவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் ஆராய்ச்சியாளனுடைய கடமை தெளிவாகவே உள்ளது. உண்மையின் சார்பில் இரண்டொருவர் இருந்தாலும் அவர்களுடன் துணிந்து வாழ்வதே அவன் கடமை. அவ்வாறு செய்யாமற்போனால், அவன் அடிமை என்றே கருதத் தக்கவன்.

அடுத்து, சரித்திரப் பொருள்களை எடுத்துக்கொள்வோம். இங்கே கல்வெட்டு இலாக்காவைச் சார்ந்தவர்களும், பேராசிரியர் பி. சுந்தரம் பிள்ளை, வி. கனகசபைப் பிள்ளை, டி. ஏ. கோபிநாத ராவ், டாக்டர் எஸ். கிருஷ்ணசுவாமி அய்யங்கார், பி. தி. சீனிவாச ஐயங்கார், க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார், மு. இராகவையங்கார், ஏ. வி. வேங்கட ராமய்யர், கே. ஜி. சங்கர ஐயர், கவிமணி எஸ். தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, ராவ்பகதூர் சி. எம். இராமச்சந்திரஞ் செட்டியார், எஸ். சோமசுந்தர தேசிகர், டி. வி. சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி. நா. சுப்பிரமணியம் முதலியோர்கள் நன்கு உழைத்துத் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்திருப்பது நமக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. இவ்வாறே, தெலுங்கு பற்றி டாக்டர் என். வேங்கடரமணய்யா முதலியோர்களும், கன்னடம்பற்றி ராவ்பகதூர் ஆர். நரசிம்மாச்சாரியார் முதலியோர்களும் பெரிதும் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள். பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை இயற்றிய 'திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் காலம்,' மல்லாகம் வி. கனகசபைப் பிள்ளை இயற்றிய '1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர்'—இவையிரண்டும் பெரும் புகழ்பெற்றன. பேராசிரியர் க. அ.

நீலகண்ட சாஸ்திரியார் எழுதிய 'சோழர்கள்' என்ற ஆங்கில நூல் தனிப்பட எடுத்துக் கூறும் தகுதி வாய்ந்தது. ஆனால், இன்னும் எத்துணையோ அளவு ஆராய்ச்சி நிகழ வேண்டுவதாயுள்ளது. கல்வெட்டு இலாக்கா அதிகாரிகள் தாங்கள் எடுத்துவைத்துள்ள கல்வெட்டுப் பிரதிகளைத் தமிழறிஞர்களுக்குக் கொடுத்து உதவுவதில் தாராள மனப்பான்மையுடையவர்களாக இல்லை. பிரதி எடுத்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் நூற்றுக்கணக்கானவை இன்னும் அச்சிடப் பெறவில்லை. ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் இன்னும் பிரதி எடுக்கவேண்டுவனவாய் உள்ளன. இக் கல்வெட்டுக்களையெல்லாம் நன்கு பரிசோதித்து, குறிப்புக்கள் எழுதி, தென்னிந்திய மொழிகளில் வல்ல அறிஞர்கள் சீக்கிரத்தில் வெளியிட வேண்டும். கல்வெட்டுக்கள் தவிர, சரித்திர சம்பந்தமான காவியங்களும் தினசரிதைகளும் நம் நாட்டில் உள்ளன. இவையும் தக்கபடி ஆராய்ந்து வெளியிடப்படுதல் நலமாகும். புதுவை ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை தமிழில் எழுதி வைத்துள்ள 'தினசரிதை' இன்றுகாரும் வெளி வாராத புதை பொருளாகவே நமக்கு இருக்கிறது. தென்னிந்தியாவில் 18-ம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த வியாபார முயற்சிபற்றியும், அரசியலின் கதிபற்றியும் உள்ள பல விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் அருமையான இலக்கியமாக இத் தினசரிதை உள்ளது. அன்றியும், அந் நூற்றாண்டில் பேச்சுவழக்குத் தமிழ் இன்னவாறு இருந்தது என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு முக்கிய கருவியாகவும் இது அமைந்துள்ளது. இதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை அரசாங்கத்தினர் வெளியிட்டிருக்கின்றனர் (1904-20). தமிழ் மூலத்தை இன்னும் வெளியிடா திருப்பது சிறிதும் தகுதியன்று. இதனையும் முயன்று கூடிய சீக்கிரம் வெளியிடுதல் பெரிதும் அவசியமாகும். இத் தினசரிதையைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் ரிகார்டு ஆபீஸ் அதிகாரிகள் இதனைப் பிரதி செய்து வெளியிடத் தமிழறிஞர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுப்பார்களாயின் அதுவும் நல

மாகும். இங்ஙனமே ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் மகனார் எழுதிவைத்துள்ள தினசரிதையையும் வெளியிடுதல் வேண்டும். நமது அரசாங்கத்தினர் விரைந்து கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களில் இது ஒன்றாகும்.

இலக்கியத் துறையில் இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயம் பற்றித்தான் பேச எண்ணுகிறேன். அது ஒப்புநோக்கு இலக்கியப் பயிற்சியாம். திராவிட மொழிகளைணத்திற்கும், இது மிகவும் வேண்டற்பாலதாம். ஆங்கில இலக்கியப் பயிற்சியைக் குறித்துப் பேராசிரியர் டௌடன் (Dowden) கூறுவது இங்கே மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும். 'ஐரோப்பிய இலக்கியங்களைப் பொதுப்பட அறிந்துகொள்வதுதான் இலக்கிய மாணவன் தன் பயிற்சியின் முதற்படியாகச் செய்யவேண்டுவது. இப் பயிற்சியின் நோக்கமும், பரப்பும், நடைமுறையும் ஆசிரியர் ப்ரீமன் (Freeman) எழுதிய ஐரோப்பியச் சரித்திரப் பொதுக் கல்வியை ஒருவாறு ஒத்து அமைதல் வேண்டும். 'சாஸர் சம்பந்தமாய் பொக்காஸியோவைக் கூறுமிடத்தும், ஸ்பென்ஸர் சம்பந்தமாய் டாஸ்ஸோ, அரியோஸ்டோவைக் கூறுமிடத்தும், ட்ரைடன் அல்லது போப் சம்பந்தமாய் ப்வாய்லோவைக் கூறுமிடத்தும், கார்லைல் சம்பந்தமாக கெய்த்தேவைக் கூறுமிடத்தும், பொக்காஸியோ, டாஸ்ஸோ, அரியோஸ்டோ, ப்வாய்லோ, கெய்த்தே என்பவர்களை ஐரோப்பிய இலக்கியத்தின் பொதுப்போக்கில் எந்த இடத்தில் உள்ளவர்கள் என்பதை மாணவன் அறிதல் வேண்டும். அன்றியும் நமது நாட்டில் (இங்கிலாந்து நாட்டில்) உள்ள இலக்கியப் போக்கிற்கும் அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ள தொடர்பு இதுதான் என்று சரியாய் ஓரளவு தெரிந்துகொள்வதும் அவனது கடமையாகும்' என்றனர் இப் பேராசிரியர்.

இங்குக் கூறிய தகுதியை வைத்து நோக்கினால், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் என்ற மூன்று மொழியிலுமுள்ள கல்வியாளர்கள் வடமொழி யிலக்கியம் பற்றிய அள

வில் தகுதியுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். ஆனால், தற்காலத் துள்ள தமிழறிஞர்களைக் குறித்து இவ்வாறு சொல்ல முடியாது என்று அஞ்சுகிறேன். தமது தாய்மொழியைத் தவிர பிற திராவிட மொழிகள் பற்றிய அளவில் இவ் அறிஞர்களில் ஒவ்வொருவரும் அறியாமையால் பீடிக்கப்பெற்று, நிலையுணராதிருக்கின்றார்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். வியாசர், வால்மீகி, காளிதாசன் என்பவர்களைப்பற்றியும், வள்ளுவர், கம்பன் என்பவர்களைப்பற்றியும், திக்கண்ணா, நன்னய்யா என்பவர்களைப்பற்றியும், பம்பா, ரன்னா, பொன்னா என்பவர்களைப்பற்றியும், எழுத்தச்சனைப்பற்றியும் அறியாதவனைத் திராவிட மொழிகளில் ஒன்றிலேனும் வல்லவன் என்று எவ்வாறு கூறமுடியும்? இவ் அறியாமை நமது நாட்டில் நீடித்திருக்கும்படியாக விடக்கூடாது. திராவிட இலக்கியங்களையும், இந்திய இலக்கியங்களையும் ஒப்புநோக்கிக் கற்றவனுடைய கல்வியறிவு மிகவும் பரந்துள்ளதாயும் செழிப்புள்ளதாயும் இருத்தல் ஒருதலை. இவ் ஒப்புநோக்குக் கல்வி நமது அறிஞர்களுடைய குறுகிய மனப்பான்மையாகிய திண்ணிய சுவரை இடித்துத் தகர்த்து விடும். அச்சுவரை அரணாகக் கொண்டு நம் அறிஞர்கள் மறைந்து வாழ முடியாது. இவ்வகைக் கல்வியின்மேல் எழுந்த ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு புதிய பொருண்மையும், புதிய பெருமையும் ஏற்படும். நம்முள் ஒவ்வொரு மொழியாளரும் பிற திராவிட மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள சிறந்த இலக்கியங்களைக் கற்று அனுபவித்துப் பரஸ்பரம் நன்மதிப்பைத் தேடிக்கொள்வாராக.

இனி, நான் மேற்செல்லுவதற்கு முன்பு ஒரு முக்கியமான பணியைக் குறித்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது மொழிபெயர்ப்புப் பணியாகும். இப் பணியை நமது கல்வியாளர்கள் மிகுதியாகக் கவனித்துத் தக்கபடி போற்றவில்லை. இத் துறையில் சில நூல்கள் நம்மிடையிலுள்ளன என்பது உண்மையே. ஜி. யூ. போப் பாதிரியார் திருக்

குறள், நாலடியார், திருவாசகம் முதலியவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். வ. வே. சு. ஐயர் திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் பெயர்த்திருக்கிறார். சங்க இலக்கியத்திலும் பல செய்யுட்களை ஆங்கிலத்தில் கனகசபைப் பிள்ளை, கே. ஜி. சேஷையர், பி. என். அப்புஸ்வாமி ஐயர் முதலியோர் நன்றாக மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள். இவர்களைத் தவிர, வேறு சிலரும் இவ்வகை மொழிபெயர்ப்புப் பணியிற் புகுந்துள்ளார். இன்னார் செய்துள்ளன இத் துறையில் இவர்கள் இறங்காமலிருந்தால் நலமென்று கருதும்படியாகவே அமைந்துள்ளன. தமிழ்நூல்களை ஆங்கிலத்திலும், ஹிந்தியிலும் மொழிபெயர்த்தல் வேண்டுவதே. இதைக் காட்டினும் வடமொழி, ஆங்கிலம் முதலிய அயல் மொழிகளிலுள்ள சிறந்த இலக்கியங்களையும் நூல்களையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்தல் பெரிதும் வேண்டற்பாலதாம். வடமொழி மகாபாரதத்தைப் பல அறிஞர்களைக் கொண்டு தமிழில் மொழிபெயர்க்கச் செய்து, மகாமகோபாத்யாய ம. வீ. இராமானுஜாசாரியார் பதிப்பித்துள்ளார். இவ்வாறாகக் கருத்துக்களைப் பண்டமாற்றுச் செய்வது மிகுதியும் பயனுடையதாகும். மொழிபெயர்ப்பு அவசரமாகச் செய்ய வேண்டிய பணிகளில் ஒன்றாகும். தகுதியுள்ள மொழிபெயர்ப்புக் கழகமொன்று நிறுவப்பெறவேண்டுவது அவசியம். மொழிபெயர்ப்புக் கழகம் நிறுவுவதில் காலம் தாழ்த்துதல் கூடாது. பிற திராவிட மொழிகளிலும் இம் மொழிபெயர்ப்புப் பணியை மேற்கொண்டு அறிஞர்கள் உழைத்து வருதல் அவசியம்.

இனி, இலக்கிய ஆராய்ச்சியினும் கடினம் என்று நான் முன் குறிப்பிட்ட மொழியின் ஆராய்ச்சியைப் பற்றிப் பேசுகிறேன். இவ் ஆராய்ச்சியில் இரண்டொரு துறைகளில் தவிர மற்றைத் துறைகளில் சிறிதும் நாம் முயற்சி எடுக்கவில்லையென்று பொதுப்படக் கூறிவிடலாம். இத் துறைகளில் மிக முக்கியமானவற்றை இங்கே குறிக்கிறேன். முத

லாவது சொல்-வரலாற்று ஆராய்ச்சி. தமிழில் இவ்வகை ஆராய்ச்சி நடைபெறுவதற்குப் பல இடையூறுகள் இருக்கின்றன. ஓர் உதாரணத்தால் தெரிவிக்கிறேன். 'முகரம்' வந்துள்ள சொல் தனித் தமிழ் என்ற கொள்கை தமிழ்-அறிஞர்களுக்குள் இருந்துவருகிறது. இக் கொள்கை பிழையாம் என்பது எளிதில் நிரூபிக்கலாம், வடமொழியிலுள்ள 'பீடா' என்பதுதான் 'பீழை' எனத் தமிழில் வருகிறது. வள்ளுவரும்,

“பெரிதினிது பேதையார் கேண்மை பிரிவின்கண்
பீழை தருவதொன் றில்” (839)

என எடுத்தாண்டுள்ளனர். வடமொழியிலுள்ள 'சீர்ஷக' என்பதுதான் தமிழிலுள்ள சிகழிகை.

“பொலம்புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிகை” (கலித். 54)

எனக் கலித்தொகையில் வந்துள்ளது. வடமொழியிலுள்ள 'பல,' என்பது தமிழில் பழம் என வழங்குகிறது.

“இடையேர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்த” (புறம். 225)

எனப் புறநானூற்றில் வந்துள்ளது. இவ் ஒலி-ஒப்புமை களைக் கடைபிடித்துச் சென்று வடமொழியிலுள்ள 'க்ளஹ்,' என்பதுதான் தமிழிலுள்ள கழகம் என்று ஒருவன் கூறுவனாயின், அவனை உடனே வடமொழிப் பைத்தியம் பிடித்தவன் என்று ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள். இக் கழகம் என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் பிற்பட்டதாகிய கலித்தொகையில் தான் முதன்முதல் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

“தவலித்தண் கழகத்துத் தவிராது வட்டிப்ப”

என்பது கலித்தொகை 136-ம் செய்யுள். இங்கே 'சூது பொருகின்ற இடம்' என நச்சினூக்கினியர் பொருள் விரித்தனர். பாணினி ஆசிரியர் 'ஸூஹ' என்னும் வடசொல்

சூது பற்றியே வழங்கப்படும் என விதித்துள்ளனர். பாணியைத் திறக்கும் தமிழில் முதன்முதல் இச்சொல் வழங்கிய கலித்தொகைக்கும் சுமார் 8 நூற்றாண்டுகள் இடைப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவைகளைத்தும் யாராலும் மறுக்க முடியாத உண்மைகளாயிருப்பினும், தமிழறிஞர்களில் பெரும்பாலாரும் 'கழகம்' என்பதைத் தூய தமிழ்ச்சொல் என்றே கருதிவருகின்றனர். இக் கருத்திற்கு மாறுபட்ட கருத்தைப் பிறர் குறிப்பதனையும் இன்னோர் பொறுப்பதில்லை. இவ்வகைச் சூழ்நிலையில் ஆராய்ச்சி நன்கு நடைபெறமாட்டாது என்பது சொல்லவேண்டா. திராவிட மொழிகள் பிறவற்றில் இந்நிலை காணப்படவில்லை. இங்ஙனமிருப்பினும், தமிழில் சொல்வரலாற்று ஆராய்ச்சி ஒருவாறு நடைபெற்று வருவது ஒரு நல்ல அறிகுறி என்றுதான் சொல்லவேண்டும். காலஞ்சென்ற ஆர். சுவாமிநாதய்யர் தமிழ்ச்சொல் வரலாறுபற்றிச் சிறந்த ஆராய்ச்சி நூலொன்று எழுதியிருக்கிறார். ஒருசில இடங்களில் பிழையிருக்கலாம். ஆனால், பிழை செய்வது மக்களியற்கைதான். இவ் வரலாறுகளில் பொதுமக்கள் உள்ளப் பாங்கைப் பின்பற்றிச் செல்லுதல் கூடாது. அவ்வாறு சென்றால், சொல்-வரலாறு உண்மையாயிருக்க முடியாது. ஓர் உதாரணம் தருகின்றேன்: தமிழில் 'மயில்' என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொள்வோம். இது வடமொழியிலுள்ள 'மயூ' என்பதனோடு தொடர்புடையது. தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் 'மயூர்' என்ற சொல் ஒன்றே முற்காலத்தில் உள்ளமை இத் தொடர்பை வலியுறுத்தும். 'மயூர்' என்ற வடசொல் ரிக்வேதத்தில் பயின்று வந்துள்ளது. இங்ஙனமாகவும், மயில் என்பதைத் தனித் தமிழ்ச் சொல்லாகக்கொண்டு, மா-இல் எனப் பிரித்து, மா என்பது அழகு பொருந்திய சிறகு என்றும் இல் என்பது வெயில் மழை தாக்காதபடி அமைந்த ஒதுக்கிடம் என்றும் பொருள்படுத்து, ஒதுக்கிடம்போலுதவும் அழகிய சிறகிளையுடையது எனச் சொற்பொருள் கண்டு ஓர் அறிஞர் வர

லாறு அமைத்தனர். இச் சொல்லிற்கும் இது குறிப்பிடும் பிராணியின் இயல்பிற்கும் நெருங்கிய சம்பந்தமுள்ள தென்று கருதுதல் சொல்-வரலாற்று முறையோடு மாறுபட்டதாகும். இப் பெயர் தோன்றிய காலத்து வாழ்ந்த மக்கள் மனநிலைக்கும் இவ் வரலாறு அகீதப்பட்டது. மனோபாவனையொன்றையே துணையாகக் கொண்டு துணியும் சொல்-வரலாறு உண்மையொடு பொருந்துவதாகாது. மூலத்திராவிட மொழியில் இச் சொல் இருந்ததெனற்குச் சிறிதும் சான்றில்லை. அன்றியும் 'மா' என்பதனை இவர் தமிழ்ச் சொல்லாகக் கருதினாராதல் வேண்டும். ஆனால், உண்மையில், திருமகளையுணர்த்தும் 'மா' என்னும் சொல் வட சொல்லே யாகும். திருமகளை அழகிற்கு இருப்பிடமாகக் கருதுவது நாம் அறிந்ததொன்றே. ஆகவே, மா-இல் என்பது சிறிதும் அழகற்ற ஒரு கலவைச் சொல்லாய் முடிகிறது. அது எக்காரணம்பற்றி மயில் எனக் குறுகிற்று என்பதும் வரலாற்று முறையில் உணர்த்தப்படவேயில்லை. மேல்நாட்டு அறிஞர் ஒருவர் 'மயில்' என்பதின் இன்று 'மயூர்' தோன்றியது எனக் கூறினர். இதனை உடன்பட்டால் காலமுறையைச் சிறிதும் கவனியாதவர்களாவோம். சொல்-வரலாற்றில் கையாளப்படவேண்டும் நெறியினும் நாம் தவறியவர்களாவோம். பன்மொழி யாராய்ச்சிக்கு வேண்டும் தகுதிகளெல்லாம் பெரிதும் அமைந்த இம் மேனாட்டறிஞர் ஒரோ விடங்களில் இவ்வாறு வினோதமான வரலாறுகளைத் தருவது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. வேறொரு மேல்நாட்டு மொழி யாராய்ச்சியாளர் வடமொழியிலுள்ள 'ஹநுமந்த' என்ற ஒரு சொல் 'ஆண்மந்தி' என்ற தமிழ்த் தொடரினின்றும் பிறந்ததாக எழுதியுள்ளனர். ஆண்மந்தி என்பதை ஆண் குரங்கு என்ற பொருளில் அவர் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். ஆனால், மந்தி என்ற சொல் முற்காலத்திற் பெண் குரங்கிற்கே வழங்கப்பட்டது. பெண்பாற் பெயர்களை உணர்த்துமிடத்து, தொல்காப்பியர், 'குரங்கு முசுவும்

ஊகமு மந்தி' (பொருள்-மரபு, 68) எனக் கூறினர். பிற்காலத்தும் இதுவே வழக்காறு என்பது 'மந்தியுங் கடுவனும் மரங்கள் நோக்கின' (சித்திரகூட. 43) என்று கம்பராமாயணச் செய்யுளில் வருவதால் அறியலாம். ஆகவே, ஆண்மந்தி என்பது இயற்கையில் எத்தனை பரிகாசத்திற்கிடமோ அத்தனை அளவாக சொல்-தொடர் அமைப்பிலும் அது பரிகாசத்திற்கு ஏதுவாகும். இங்கே ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். திராவிட மொழிகளில் சொல்லாராய்ச்சி செய்துவரும் மேனாட்டறிஞர்கள் ஒரு சிலரேயுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு நமது மொழிகளின் மரபு முதலியன தெரியமாட்டா. இங்ஙனமாயினும் அவர்கள் செய்துள்ள மொழி வரலாற்றுத் தொண்டுகள் போற்றற்பாலனவாம். 'கால்டுவெல்,' 'குண்டர்ட்,' 'ப்ரெளன்,' 'கிட்டல்' முதலியோர்களது பெயர்கள் நாம் உறுதியாக நம்பிக்கொள்ளுவதற்குப் போதியன. அவர்களது முடிபுகளிற் சில கொள்ளத் தகாதனவே. எனினும், அவர்கள் கையாண்டுவரும் முறையும், அவர்களது பரந்த அறிவும், விஷயங்களை நுட்பமாகக் கவனிக்கும் ஆற்றலும் நம்மால் பெரிதும் பாராட்டத்தக்கன. அவர்களைப் பின்பற்றி நாமும் உண்மையொடு பொருந்திய சொல்-வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளைச் செய்வது நலமாகும்.

சொல்-வரலாற்றோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையது பெயர்-வரலாற்று ஆராய்ச்சி யாகும். இதில் இடப்பெயர்கள், மக்கட் பெயர்கள் முதலிய பலவகை ஆராய்ச்சிகள் அடங்கும். இடப்பெயர் வரலாற்றை எடுத்துக்கொள்வோம். தமிழில் தலபுராணங்கள் என்று பேர்படைத்த காவிய நூல்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றில் இடப் பெயர் வரலாறுகளும் உள்ளன. ஆனால், அவற்றின் ஆசிரியர்கள் பெயர்-வரலாற்றினைச் சரித்திரக் கண்கொண்டு நோக்காது, மனோபாவனை ஒன்றையே துணையாகக்கொண்டு, உண்மையான இடப்பெயர் வரலாற்றைத் தமது புராணக் கதைகளால் மறைத்து முடிவிட்டனர். இப் புராணக் கற்பனைக் கதை

களைக் கொண்டே வெகுகாலமாகத் திருப்தியடைந்து வந்தோம். மிகச் சமீபத்தில்தான் உண்மை வரலாற்றை விளக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டு ஒரு நூல் தோன்றியுள்ளது. ஆனால், இதுவும் பெளராணிக நெறியையே பின்பற்றுகிறது; பல பிழைகள் செறிந்ததாகவும் உள்ளது. உதாரணமாக, திருநெல்வேலி என்ற ஊர்ப் பெயரிலே வேலி என்பது சில அளவைக் குறிப்பதென ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். தஞ்சை முதலிய பிரதேசங்களில் இந்நில அளவு வழங்கப்பட்டபோதிலும் திருநெல்வேலிப் பிரதேசத்தில் இவ்வழக்கு எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை. இங்கே வேலி என்ற சொல்காவலிடம் என்ற பொருளில்தான் பொதுவாய் வழங்குகிறது. இவ் ஊர்ப்பெயரிலும் இதுவே பொருள். நெல்லைப் புராணமும் இப் பொருளையே விளக்கிக் கதைகூறிச் செல்லுகிறது. 'திருப்பைஞ்சீலி' என்ற தலப் பெயரில் 'ஞீலி' என்பது 'வாழை' எனப் பொருள்படுமென்று ஆசிரியர் எழுதினர். இவர் ஆதாரங் காட்டாமற் போயினும், இப் பொருள் சிவஸ்தல மஞ்சரியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதென்பது உண்மையே. ஆனால் தமிழில் 'ஞீ' என்ற எழுத்தில் தொடங்கும் சொல் கிடையாது. தொல்காப்பியத்தாலும் நன்னூலாலும் இது விளங்கும். எனவே ஞீலி என்பது றீலி என்பதன் போலி என்றே கொள்ளவேண்டும். இவ்விரு சொற்களுக்கும் வாழை என்ற பொருள் தமிழ் இலக்கியத்துள் ஒரிடத்திலும் வழங்கப்பெறவில்லை. நிகண்டுகளிலும் காணப்பெறவில்லை. பைஞ்சீலம் என்பது வாழை எனப் பொருள்படும் என்று தமிழ் லெக்ஸிகன் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் இதற்கும் ஆதாரமில்லை. சிவஸ்தல மஞ்சரியையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கலாம். பிராதேசிக வழக்கு (Local) என்று லெக்ஸிகனில் காணப்படுவது இச் சொல்லின் வடிவங்கொண்டே மறுக்கற்பாலதாம். சிவஸ்தல மஞ்சரியில் "வாழை" ஸ்தல விருகூமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இத் தலம்பற்றிய தேவாரப் பதிகங்களில் ஒரிடத்தும்

வாழை என்பது காணப்பெறுமையால், மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில், நீலி (லீலி) என்பதன் உண்மை வரலாறு மறைந்துவிட்டபொழுது புதுவதாக ஒரு வரலாறு கற்பிக்கப்பட்டதாகத் வேண்டும். இதன் பயனாக, இவ் வாழை தோன்றியுள்ளதென எண்ணுதல் தகும். எனவே, இத்தலப்பெயர் பற்றிக் கல்வெட்டு முதலிய பிற கருவிகளின் உதவியைக்கொண்டு ஆராய்ச்சி நிரம்பச் செய்தாலன்றி, உண்மை வரலாறு அறிதற்கு இல்லை. 'லீலி' வாழை எனப் பொருள்படும் என்று கூறுவதெல்லாம் புராணக் கதையைப் பற்றிய புராணமே யாகும். முத்துப்பேட்டை என்பதற்கு முத்துக் குளித்த இடம் எனப் பூர்வ வரலாறு உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வூர் கடற்கரையிலுள்ளதன்று; கடலுக்கும் இவ்வூர்க்கும் சுமார் 6 மைல் தூரம் உள்ளதாம். பண்டைக் காலத்தில் இங்கே முத்துக் குளித்தனரென்பதற்கு யாதோர் ஆதாரமும் கிடையாது. தஞ்சை மான்யுவல் (Tanjore Manual) என்ற நூலை நோக்கினால் இங்குக் கூறியதன் உண்மை அறியலாம். முத்து என்ற பெயரை நோக்கிய அளவில், இங்ஙனம் வரலாறு கூறுதல் பெளராணிக நெறியேயாம். முத்து அல்லது முத்தையா என்பது தமிழ் மக்களுக்குரிய பெயர்களில் ஒன்றும். இப் பெயருடையோன் ஒருவன் நினைவுக்குறியாக இப் பேட்டை அமைந்திருத்தலும் சாலும். அல்லது அவன் நிறுவிய பேட்டையாகவும் இருத்தல் கூடும். உண்மை எதுவென்று அறுதியாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டாலன்றி இப் பெயர்-வரலாற்றினை அறிதல் கூடாதாம். வெள்ளை என்ற சொற்குப் பல தேவன் என்ற பொருளும் தமிழில் உண்டு. ஆனால், வெள்ளை யென்று தொடங்கும் பெயரையுடைய ஊர்களிலெல்லாம் பலதேவன் வணக்கம் இருந்தது எனக் கருதும்படி வரலாறு கூறுதல் பலதேவ புராணம் எழுதப் புகுந்தார் செயலே யாகும். தக்க ஆராய்ச்சியின்றி, தக்க நெறியைப் பின்பற்றாது எழுதிய நூல்கள் தனக்கு நடையினால் உண்மை

பொதிந்தன ஆகமாட்டா. மேலெழுந்த வாரியாகவுள்ள கல்வியினால் பிழைகள் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பெருகிக் கொண்டே போக இடமுண்டு; உண்மையாராய்ச்சி பெருக மாட்டாது. மேல்நாட்டறிஞர்கள் ஊர்ப்பெயர் முதலியன குறித்துச் செய்துள்ள ஆராய்ச்சி முறையை நாம் நன்கு அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். இங்கிலாந்தில் ஊர்ப்பெயர்க் கழகம் (Place-Name Society) வெளியிட்டுள்ள நூல்கள் மிகுதியும் பயன்படுவன. இவற்றைப் பின்பற்றித் தக்கபடியான ஆராய்ச்சிகள் நன்கு நிகழ்தல் வேண்டும். இவை பெரிதும் நிகழ்ந்த பின்பு, ஊர்ப்பெயர் அகராதி ஒன்று தொகுத்து வெளியிடுதல் மிகவும் பயன் தருவதாகும்.

இச் சிறுநூலைக் குறித்து இத்தனை நுட்பமாகத் துருவிப் பார்க்கவேண்டும் அவசியமில்லை. ஆனால் இது போன்றவற்றால் விளைந்துள்ள தீமையின் அளவை நோக்கி இவ்வாறு செய்ய நேர்ந்தது. இதற்கு வருந்துகிறேன். இங்கே குறித்த நிலைமையிருக்கும் வரை, சொற்பொருளை விளக்கி வரலாற்று முறையில் செவ்விதாக அமைந்த அகராதி ஏற்படுவதற்கு வழியேயில்லை. யாழ்ப்பாணத்து ரெவரென்ட் ஞானப்பிரகாசர் இயற்றிவரும் சொற்பிறப்பு-ஒப்பியல் தமிழ் அகராதியில் இதுவரையில் இரண்டு பகுதிகளே வெளிவந்துள்ளன. மொழி நூலாராய்ச்சி தமிழில் எவ்வளவு இரங்கத்தக்க நிலையிலுள்ளது என்பதை இப்பகுதிகள் விளக்குகின்றன.

சென்னை ஸர்வகலாசாலையின் ஆதரவில் வெளிவந்துள்ள தமிழ் லெக்ஸிகன் வரலாற்று முறையில் அமைந்த அகராதி யன்று. ஆனால், அது எப்பொழுதும் யாவரும் போற்றத்தகும் சிறந்த நிலையிலுள்ளது. முன் அகராதிகளில் ஆதாரமாகக் கொள்ளப்பட்ட நூல்களனைத்தும் மீண்டும் நன்கு பரிசோதிக்கப்பட்டுள்ளன. புதிய ஆதார நூல்கள் நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சொற்களின் பொருள்களைக் கிரமப்படுத்துவதிலும், சொற்பொருளின் இயல்பை

ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வரையறுப்பதிலும், சொல்-வரலாற்றுக்கு உபகாரப்படும்படி திராவிட மொழிகள் பிறவற்றிலுள்ள கிளைச்சொற்களை எடுத்துக்காட்டுவதிலும், மேற்கோள்களால் பொருளை விளக்குவதிலும் இந்த லெக்ஸிகன் மூந்திய அகராதிகளைவிடப் பன்மடங்கு மேம்பட்டு விளங்குகிறது. சமீப காலத்தில் வெளிவந்துள்ள நூல்களுள் இத்துணை அளவாகப் பெருமை வாய்ந்துள்ளதொரு நூலைக் காணுதல் இயலாது. இதில் குறைபாடுகள் உள்ளன என்பது உண்மையே. அவை காலக்கிரமத்தில் திருந்த வேண்டுவனவாயுள்ளன. நிற்க; லெக்ஸிகனைப் பின்பற்றிய அகராதிச் சுருக்கம் ஒன்றும் இன்றியமையாததாகும். சென்னை ஸர்வகலாசாலையார் இதனை விரைவில் எழுதி முடித்து வெளியிடுவதற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகிறார்கள். பலவகையான விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களுக்கும், கலைகளுக்கும் உரிய அகராதி ஒன்றும் மிக விரைவில் இயற்றப்படவேண்டும். பள்ளி மாணவர்களுக்குப் பயன்படுமளவில் இதனை இயற்றுதற்குச் சென்னை அரசாங்கத்தார் சென்ற ஆறு ஆண்டுகளாக முயன்று வருகின்றனர். இது முற்றுப்பெறும் நிலையில் உள்ளது. முன் குறித்துள்ள அகராதி வகைகளில் மற்றை அகராதிகள் எவையும் தொடங்கப்பெறவேயில்லை. அவைகள் அனைத்தும் பொதுமக்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடியனவாம். அறிஞர்கள் பலர் சேர்ந்த கழகம் ஒன்றை நிறுவி அவற்றை இயற்றுதல் நலமாகும். இங்கே, தெலுங்கு மொழியில் வெளியிடப்பட்டு வரும் சூரியராய நிகண்டு என்னும் அகராதியையும், கன்னடத்தில் மைசூர் அரசாங்கத்தார் வெளியிட முயன்றுவரும் அகராதியையும் பற்றிக் கூறுதல் இயைபுடையதாகும். திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலையார் மலையாளம் லெக்ஸிகன் ஒன்று வெளியிடக் கருதியிருக்கிறார்கள்.

இனி, வேறொரு துறைக்குச் செல்வோம். மொழியினங்களுள் மூலத் திராவிட மொழி எதனைச் சார்ந்தது என்பதை

விசாரித்துத் துணிவதில் பற்பல ஐயப்பாடுகளும், இடையூறுகளும் உள்ளன. கால்டுவெல் ஆசிரியர் சித்திய (Scythian) மொழியோடு இம் மொழியைத் தொடர்பு படுத்தினர். நம்மவர்களில் பெரும்பாலாரும் இதனையே முடிந்த முடிபெனக் கருதிவருகிறார்கள். கால்டுவெல் திராவிட மொழிகளின் ஒப்புநோக்குப் பயிற்சியை முதன்முதலில் தொடங்கியவர் என்பது உண்மையே. அன்றியும் திராவிட இனத்தைச் சார்ந்த மொழிகளுள் ஒன்றற்கொன்றுள்ள தொடர்பினை அறிந்து அவைகள் ஒரினத்தைச் சார்ந்தவை என்று நிறுவியவரும் அவரே. அவருக்கு முன்பு அவை ஒரினத்தைச் சார்ந்தனவாகலாம் என்று பொதுப்படக் கூறி வந்தனரே யன்றி, மொழிநூல் முறையில் எவரும் தெளிவு படுத்தியவர்களில்லை. கால்டுவெல் ஆசிரியர் மிகச் சிறந்த கல்வியாளர்; மொழியராய்ச்சியில் மிக வல்லவர்; பேராற்றல் படைத்தவர். அவருடைய பெயர் திராவிட மொழி அறிஞர்களால் எல்லாக் காலத்தும் நன்றியறிதலுடன் போற்றுதற்குரியதே. ஆனால், அவர் எடுத்துக்கொண்ட துறையில் ஆராய்ச்சிக்கு இனி இடமில்லை என்று எண்ணுதல் கூடாது. சித்தியமொழித் தொடர்பை அவர் கூறும் பொழுது அவரே துணிவு பிறக்கும்படி தெளிவுபடுத்தவில்லை. ஒலி ஒப்புமைகளால் மயங்கிவிடுவதற்கு இடமுண்டென்று அவரே கூறியுள்ளார். இனிமேல் இன்ன நெறியில் ஆராய்ச்சி செல்வதாகலாம் என்பதை அவர் காட்டினார் என்ற அளவிலேயே அவரது ஆராய்ச்சியை நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும். மாக்ஸ்முல்லரும் அவரது முடிவோடு ஒத்த தொன்றையே கொண்டனர். ஆனால், சித்திய மொழி என்பதற்குப் பதிலாக துரேனிய மொழி என்றனர். இரண்டும் ஒன்றே.

இக் கொள்கையை பி. ஹூன்வால்வி என்பவர் மறுத்து, மறுப்பிற்குரிய காரணங்களை மிக்க திறமையுடனும் தெளிவுடனும் எடுத்து எழுதினார். டாக்டர் ஸ்டென்கொஹே

தமது இந்திய மொழிகளின் ஸர்வேயில் (தொகுதி IV-பக். 282: 1906) 'திராவிட மொழிகளை இந்தியாவிற்கு வெளியேயுள்ள மொழிகளோடு இணைக்க இதுவரை எடுத்த முயற்சிகள் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. இவைகளைத் தனிப் பட்ட ஒரு குடும்பத்தின என்று கொள்ளுதலே நேரிதாகும்' என்று கூறினர். 1925-ல் கால்டுவெல் ஆசிரியரின் கொள்கை F. O. ஸ்ரேடர் என்பவரால் மீண்டும் பரிசீலனை செய்யப்பட்டது. இவர் திராவிட மொழிகளையும் பின்னோ-அக்ரியன் முதலிய யூரல் பிரதேசத்து மொழிகளையும் ஒப்பிட்டனர். ஒப்பிட்டு, இருவகை மொழியினங்களும் தொடர்புடையன என்று துணிந்தனர். இக் கொள்கையைக் கண்டித்து E. லூயி என்பவர் ஓர் மறுப்பு விடுத்தனர். இம் மறுப்புப் பெரும்பாலாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஆனால், சிலகாலங் கழித்து ஹெனிஸி என்ற ஹங்கேரி அறிஞர் முண்டா அல்லது கொலேரியன் மொழிகளும் பின்னோ-அக்ரிய மொழிகளும் தொடர்புடையன என்று காட்டுதற்கு முயன்றனர். இத் தொடர்பு நிறுவப்படுமாயின், திராவிட மொழிகளும், கொலேரிய மொழிகளும் சம்பந்தமுடையன என்று நிரூபிக்கப்படலாம். ஆனால் முற்குறித்த தொடர்பு நிரூபிக்கப்படவில்லை. பேராசிரியர் எஸ். கே. சட்டர்ஜீ, 'மூலத் திராவிட மொழியினர் மேலைநாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களாதல் வேண்டும். அவர்கள் தாயகம் மத்தியதரைக் கடற் பிரதேசத்தின் கிழக்கில் இருந்ததாதல் வேண்டும். ஆசியா மைனரிலிருந்த பண்டை லைக்கியர்கள் க்ரீட் தேசத்தில் சூடியேறித் தங்களை த்ரும்லி என்று கூறிக்கொண்டனர்' என்று எழுதியிருக்கின்றார். த்ரும்லி என்பதும் த்ரமிளர் என்பதும் ஒன்றெனக் கொண்டனர். இதனால் திராவிடர்கள் கிரேக்கர் காலத்துக்கு முற்பட்டிருந்த க்ரீட் மக்களோடு தொடர்புடையவர்கள் என்று ஊகிக்கலாம். இவ்வகையான ஜாதித் தொடர்பிலிருந்து மொழித் தொடர்பும் இருந்திருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு.

இவ்வகை ஆராய்ச்சியின் இயல்பை நோக்கும்போது, இதனை மக்கள்-வகுப்பு ஆராய்ச்சியிலும் மொழி நூலாராய்ச்சியிலும் தக்க பயிற்சியும் திறமையும் உள்ளவர்களிடத்தே விட்டுவிடுவதுதான் நலமென்று தோன்றுகிறது. திராவிட மொழி அறிஞர்கள் செய்யவேண்டும் பணி வேறு இருக்கின்றது. அதுதான் மூலத் திராவிட மொழிக்கும் மற்றைத் திராவிட மொழிகளில் ஒவ்வொன்றிற்குமுள்ள சேய்மை-அண்மை பற்றிய ஆராய்ச்சியாகும். மொழி-ஆராய்ச்சி முதிராது இளம் பருவத்திலிருக்கும்பொழுது, தமிழ்மொழியின் உதரத்திலிருந்து மற்றைத் திராவிட மொழிகள் பிறந்தன என்றும், தமிழ்தான் மூலத் திராவிட மொழி என்றும் நம்பி வந்தார்கள்.

‘கன்னடமும் களி தெலுங்கும் கவின் மலையாளமும் துளுவும் உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்’.

என்றனர் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை.

இது மொழியாராய்ச்சி நெறிக்கு ஒத்ததோர் முடிபன்று. தமிழின் வேறுபட்டதாய், அதைக்காட்டிலும் மிக்க தொன்மை வாய்ந்ததாயுள்ள ஒரு பண்டைமொழி இருக்கவேண்டும் என்று கொள்ளல் மொழிநூல் முடிபிற்கு அவசியமாயிற்று. அவ்வாறு கொள்ளவே, அம்மொழியின் குழந்தைகளாகிய திராவிட மொழிகளில் எது முற்படப் பிறந்தது என்பது பற்றித் திராவிட மொழி அறிஞர்கள் இப்போது போர் புரிந்து வருகிறார்கள். சென்னை ஸர்வகலாசாலையில் பணி புரிந்து வந்த எனது நண்பர் ஸ்ரீ கே. ராமகிருஷ்ணய்யா மூலத் திராவிட மொழியிலிருந்து முதன்முதல் பிரிந்தது தெலுங்கு மொழிதானென்றும், ஆகவே, அதுதான் தமிழ் மொழியைக்காட்டிலும் மிக்க தொன்மை வாய்ந்ததென்றும் கருதுகிறார். மலையாள மொழியைச் சார்ந்த அறிஞர்கள் அவர்களுடைய மொழிதான் இங்குக் குறித்த தொன்மைக்கு உரிமையுடையதென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால்,

தமிழின் முற்பிறப்பும் தொன்மையும் தக்க காரணங்களால் நிறுவப்பட்டுள்ளன. கால்டுவெல் ஆசிரியர் கூறும் இக் கொள்கையை மறுப்பது எளிதன்று. எனினும், பிற திராவிட மொழிகளுக்குரிய நமது சகோதரர்கள் இவ் உரிமையை மேலிட்டுக் கொண்டாடுகிறார்கள் என்பதையும், ஆராய்ச்சி இன்னும் இதுபற்றிச் செய்யவேண்டும் என்பதையும், நாம் மனத்தில் பதியவைத்தல் வேண்டும். இக் கேள்வியை விருப்பு வெறுப்பின்றி நடுநிலையிலிருந்து ஆராய்தல் அவசியமாகும்.

இதனைக்காட்டிலும் மிக முக்கியமான கேள்வியொன்று மொஹஞ்சொதரோ, ஹரப்பாப் பிரதேசங்களில் அகழ்ந்து கண்டெடுக்கப்பெற்றவற்றால் விளைந்துவிட்டது. சிந்துநதி நாகரிகம் திராவிடருக்கு உரியதுதான் என்று வலுவாக வாதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந் நாகரிகம் வேதகாலத்திற்கு முந்தியது என்றும், ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்குள் புகுவதற்கு முன்புள்ளதென்றும் பெரும்பாலோர் ஒப்புவர். ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்தில் சிந்துநதிப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் மூன்று இனத்து மக்களேயாவர் அவராவர்: நிக்ரோவர், ஆஸ்திரோ-ஆசியர், திராவிடர் என்பவர்களாம். இவர்களுள் நிக்ரோவர் பழங் கற்காலத்துள்ள நாகரிக நிலையில் இருந்தவர்கள்; ஆஸ்திரோ-ஆசியர்கள் புதுக் கற்காலத்து நாகரிக நிலையில் உள்ளவர்கள்; திராவிடர்கள் தாம் நகரங்கள் இயற்றி அமைதியான வாழ்வுக்கு உரிய நாகரிகத்தை அடைந்தவர்கள். சிந்துநதிப் பிரதேசத்து நாகரிகம் மிகச் சிறந்தது. இங்கே நன்றாக அமைக்கப்பட்ட நகரங்களும், பல உப்பரிகைகளோடு செங்கற்களால் இயற்றப்பட்ட வீடுகளும், பூமியின்கீழ் அமைக்கப்பட்ட சலதாரைகளும் இருந்தன. எழுதுதல் பலருக்கும் தெரிந்ததொரு கலையாக விளங்கிற்று. மட்பாண்டங்கள் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டு, பலவகையான முறைகளில் வர்ணம் பூசப்பெற்றிருந்தன. இறந்த மக்களைப் புதைப்பதற்கு சில விசேஷ வழக்கங்

கள் இங்கே இருந்தன. குழந்தைகளுக்குரிய பொம்மைகள் முதலிய நாகரிக வாழ்விற்சூரிய பல சின்னங்களும் இங்கே உள்ளன. இவ்வளவு உயர்ந்த நாகரிகம் நிக்ரோவர்களுக்கும், ஆஸ்திரோ-ஆசியருக்கும் இருந்ததெனக் கொள்ளுதல் ஏலாது. அன்றியும், இந் நாகரிகம் மத்தியதரைக் கடல்-மேலை ஆசிய நாகரிகப் பண்போடு தொடர்புற்றதாகவும் காண்கிறது. திராவிடர்களும் மத்தியதரைக் கடற் பிரதேசத்து மக்களாவர் என்பது வேறுவகையாலும் அறியப்பட்டது. இவைகளையெல்லாம் நோக்குமிடத்து சிந்துநதிப் பிரதேசத்து நாகரிகம் ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்து சேருமுன் திராவிடர்களால் அமைக்கப்பட்டதாம் என்ற முடிவு பெரும்பாலும் கொள்ளத்தக்கதே. இம்முடிவு முற்றும் உண்மைதான் என்பது மொஹஞ்சொதரோவில் காணப்படும் எழுத்துக்களை அறுதியாய் வாசித்துப் பொருளுணர்ந்து அதில் காணும் சொற்கள் இப்போதுள்ள திராவிட மொழிகளின் மூலமொழியைச் சார்ந்தன என்று தெளியப்பட்ட பின்புதான் நிச்சயம் எய்தும். ஆகவே ரெவரென்ட் ஹீராஸ் செய்வதுபோல அச் சொற்கள் பழந்தமிழுக்குரியன என்று கொண்டு பழந்தமிழாக வாசித்தல் பொருத்தமற்றதாம். அவர் செய்துள்ள முயற்சி மொழிநூல் முறையோடு முற்றும் முரண்பட்டதாம்; சிறிதும் அங்கீகாரத்திற்குரியதன்று.

இங்கே பேராசிரியர் எஸ். கே. சட்டர்ஜீ தமது 'இந்தோ-ஆரிய மொழியும், ஹிந்தி மொழியும்' (Indo-Aryan and Hindi) என்ற நூலில் வெளியிட்டுள்ள கருத்தையே நான் பின்பற்றியுள்ளேன். அவர் கொண்ட கொள்கை பெரும்பாலும் உண்மையென்றே தோன்றுகிறது. சிந்துநதிப் பிரதேசத்து நாகரிகம் திராவிடர்களுக்குரியதுதான் என்று எக்காலத்தாவது தெளிவிக்கப்படுமாயின், அதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் மிகப் பலவாம். சரித்திர நோக்கே முற்றும் மாறுபட்டுவிடும். நம்மை எதிரிடும் கேள்விகளும் புரட்சித் தன்மை

யுடையனவாயிருக்கும். ஆகவே, திராவிட மொழிகளின் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் நமக்கு மேற்குறித்த முடிவைக் காணுதற்குத் துணை செய்யவேண்டும் கடமையிருக்கிறது. அது பற்றிய ஒரு விஷயத்தை இனி அடுத்துப் பேசுகிறேன்.

திராவிட மொழியைப் புனர்நிர்மாணஞ் செய்வதற்கு அடிக்கடி முயற்சிகள் செய்யப்பட்டுவருகின்றன. எனது நண்பர் வெங்கடராஜுலு ரெட்டியார் இந் நிர்மாணத்தைக் குறித்துச் சில கருத்துக்கள் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளை எடுத்துக்கொண்டால், ஒப்புநோக்கு ஆராய்ச்சி அவற்றில் மிகவும் நுட்பமாகச் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது, எனினும், பூர்வ மொழியின் புனர்நிர்மாண முயற்சி அவைகளில்கூடத் திருப்திகரமாயில்லை. பேராசிரியர் பீடெர்ஸென் (Prof. Pederson) மொழியாராய்ச்சி முறை பற்றிய தமது நூலில் இதனை விளக்கமாய்க் காட்டியிருக்கின்றார். நம்முடைய திராவிட மொழிகளிலோ, ஒப்புநோக்கு மொழியாராய்ச்சி இப்பொழுதுதான் தொடங்கியிருக்கிறது. ஒப்புநோக்குச் சொல்-அகராதிக்கூட இன்னும் திருந்த அமைந்தபாடில்லை. மொழிக் கல்வியில் ஆழ்ந்து சிறந்துள்ள எனது நண்பர் கே. ராமகிருஷ்ணய்யா இப்பொழுதுதான் திராவிட மொழிகளிலுள்ள கிளைச் சொற்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இத் தொகுப்பு நூலில் கிளைச் சொற்கள் அனைத்தும் காட்டப்பட்டுள்ளன என்று நினைத்தற்கு இடமில்லை. கிளைமொழிச் சொற்களையும் ஒப்புநோக்குச் சொல்லகராதியையும் நன்கு கற்றுணர்ந்து ஒலியிலக்கண விதிகளை நிருமித்தல்வேண்டும். அதன் பின்புதான், ஒப்புநோக்கு மொழிநூலாராய்ச்சி செய்தல் இயலும். கன்னட மொழியில் ராவ்பகதூர் ஆர். நரசிம்மாச்சாரியாரும், தெலுங்கில் டாக்டர் நாராயணராவும் இத்துறையில் உழைத்திருக்கின்றார்கள். வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், எல். வி. இராமசாயி ஐயர் முதலியோர்

இத்துறையில் தமிழ் பற்றியும் மலையாளம் பற்றியும் நல்ல பணி செய்திருக்கிறார்கள். மொழியாராய்ச்சி முறையில் நன்கு பயின்ற நமது அறிஞர்களே இத்துறையில் பணி செய்வதற்குத் தகுதியுள்ளவர்கள். ஆனால், திராவிட மொழிகள் பலவற்றிலும் வல்ல அறிஞர்களின் கூட்டுறவினாலேயே இப்பணி முற்றக்கூடியது. இவ்வகையான கூட்டுறவிற்குச் சென்னை சர்வகலாசாலையில் தான் தக்க வசதியுள்ளது. ஆங்குள்ள அதிகாரிகள் இக் கூட்டுறவுப் பணி நிகழ்த்துகரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்த சர்வகலாசாலையிலுள்ள மொழி-அறிஞர்கள் இத்துறையில் சிறிது உழைத்து வருகிறார்கள். இவ்வுழைப்பை முறையாகவும் விரைவாகவும் செய்து மொழியாராய்ச்சியில் கைக்கொள்ளத் தகும் நெறிகளை வழுவாது பின்பற்றி முற்றுவிக்க வேண்டும். இவ்வகையான ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்த பிற்பாடுதான் மூலத் திராவிட மொழியின் புனர்திரிமாணம் செய்தல் இயலும். இதற்குப் பிற்பாடுதான் மொஹஞ்சொதரோவிலுள்ள லிபியால் குறிக்கப்படும் மொழி மூலத் திராவிட மொழியோடு தொடர்புடையதுதான் என்று அறிதல் கூடும். தொடர்பு உண்மையாயின், திராவிடர்களுடைய ஆதி நாகரிகம் முற்றும் உண்மையாய், அதன் தொன்மை இரண்டு அல்லது மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாய் முடியும்.

திராவிட மொழி அறிஞர்கள் ஒத்துழைக்கவேண்டிய வேறொரு துறையை இறுதியில் கூறுவதாக வைத்திருந்தேன். அதுதான் இலக்கணத் துறை. இதில் வரலாற்று முறை இலக்கணம், ஒப்புநோக்கு இலக்கணம் என்ற இரண்டும் அடங்கும். வரலாற்று முறை இலக்கணம்பற்றி, பேராசிரியர் ஏ. ஆர். ராஜராஜ வர்மாவின் கேரள பாணினீயத்தைத் தவிர, இதுவரை வேறு நூல்கள் இயற்றப்படவில்லை. இவ் இலக்கண வகையின் இயல்பைக் குறித்து ஓர் ஆசிரியர் கூறுவது நோக்கத்தக்கது: 'தற்காலத்துள்ள மொழிவழக்கு

களை எடுத்துக்கொண்டு மொழியாராய்ச்சியாளன் அவ்வழக்குக்கள் வந்த வரலாற்றை ஆராய்ந்து காண முயலுகின்றான். அவ்வகை ஆராய்ச்சியில் மொழிகள் எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே செல்லுகின்றன என்ற உண்மையை அவன் காணுகிறான்....இங்ஙனமாக, மொழியின் சரித்திரம் விளக்கம் எய்துகின்றது. முடிவில், அது அதன் பிறப்பிலிருந்து நாளிது வரை பல்வேறு கிளைகளாய்ப் பிரிந்து வளர்ந்துவந்த நெறியைத் தெரிந்துகொள்ள இயலுகிறது. இவ்வாறு அறியும்படி செய்வதுதான் வரலாற்று நெறி இலக்கணத்தின் இயல்பாகும். பற்பல காலங்களிலும் எழுதிய இலக்கணங்களை மட்டும் கற்றால் போதாது. நமது பண்டை இலக்கணங்கள் வடமொழி யிலக்கணங்களைப் பின்பற்றியுள்ளன. நமது மொழியிலுள்ள இயல்புகள் அனைத்தையும் கண்டு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்கள் என்று கூற முடியவில்லை. நமது மொழியின் அமைப்பினையும் முற்றக் கண்டு இலக்கணம் செய்யப்பட்டுள்ளது என்றும் நினைக்கக்கூடவில்லை. நாம் பல்வேறு காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களையும் சரித்திர முறையில் வைத்துக் கற்றல் வேண்டும். அவற்றிலே காணப்படும் மொழிவழக்கின் விதிகளைக் கண்டு கொள்ளுதல் வேண்டும். பின், ஒவ்வொரு காலத்திற்குமுரிய கியதி அல்லது விவரண இலக்கணம் (Systematic or descriptive Grammar) இயற்ற முற்படுதல் வேண்டும். இம் முயற்சியில் நமது பண்டை இலக்கணங்கள் நமக்கு உபகாரப்படும் என்பதில் தடையில்லை. நமது முன்னோர்கள் வழக்கு-நெறியில் மொழி எப்போதும் மாறிக்கொண்டே யிருக்கும் என்ற உண்மையை நன்கு உணர்ந்துகொள்ளவில்லை. உதாரணமாக, இன்று வழங்கும் தமிழ் சங்ககாலத்துத் தமிழும் அன்று; வள்ளுவர் காலத்துத் தமிழும் அன்று; இவ்விரண்டினின்றும் வேறுபட்டது. இதனை மறந்து, அவர்கள் வற்புறுத்திய விதிகள் மொழி வளர்ச்சியைத் தடுக்க முயன்றன. நமது முயற்சியில் அவ்வகைக் குற்றம் இருத்தல் கூடாது.

மேற்குறித்தபடி அமைத்த விவரண இலக்கணங்களைக் கால அடைவில் வைத்துக் கற்று, அக் கல்வியின் விளைவாக வரலாற்றுமுறை யிலக்கணம் இயற்றுதல் வேண்டும். எஸ்பெர்ஸன் கூறிய வார்த்தைகள் இங்கே பொருத்தமுடையன. சென்ற நூறு ஆண்டுகளாகச் செய்துவந்த மொழி நூலாராய்ச்சியில் ஒரு தனிப்பட்ட பெருமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது பழைய முறைகளை விடுத்து வரலாற்று முறையில் இலக்கணம் செய்ததேயாகும். இவ் வரலாற்று இலக்கணத்தில் மொழியின் வழக்காறுகளை விவரிப்பதோடு அவற்றிற்குரிய காரணங்களும் விளக்கம் எய்தின. இப் புது முறையைக் கையாளுவதினாலே தனித்தனி காணப்பட்ட இலக்கண நியமங்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு உடையனவாய்ப் புது முடிபுகளை நாம் கொள்ளுதற்கு உபகாரப்பட்டன' என்றனர் இப் பேராசிரியர். வரலாற்று நெறியில் தக்கதொரு இலக்கணம் அமைக்கப்பெற்றிருக்குமாயின், பூர்வ எகிப்து தேசத்தில் 1500 ஆண்டுகளுக்குமுன்பு காணப்பட்டதாகக் கருதும் 'சாந்திக் காப்புவாய் ஏமாந்து இருக்கார்' (இந்து, 13-10-46) என்பதுபோன்ற வாக்கியம் அமைய முடியாதென்பது விளங்கும்.

இத் துறையின் மற்றொரு பகுதி ஒப்புநோக்கு இலக்கணமாகும். இதில் வரலாற்று முறையில் கிடைத்த சான்றுகள் மூல மொழியிலிருந்து கிளைத்த பலவேறு மொழிகளையும் இணைத்து நோக்கிப் பெற்ற ஆதாரங்களால் நிறைவுறுகின்றன. கால்டுவெல் ஆசிரியரது திராவிட மொழியின் ஒப்புநோக்கு இலக்கணமே இத்துறையிற் சிறந்த தனியிலக்கணமாக விளங்குகின்றது. இவ் ஆசிரியரால் திராவிட மொழி ஆராய்ச்சி உண்மையாகவும், திண்மையாகவும் அடிகோலப்பட்டுள்ளது. திராவிட மொழிகளுள் ஏதேனும் ஒன்றை நன்கறிய வேண்டுமாயின், அதற்குப் பிற திராவிட மொழிகளின் உணர்ச்சி இன்றியமையாது வேண்டப்படுமென்று இவ் ஆசிரியர் உறுதியாக நம்பினர். ஆகவே ஒப்புநோக்கு

இலக்கணம் ஏதோ ஒருவகையாற் பயன்படுமென்று நெகிழ்ந்து சொல்லுதல் சரியன்று என்றும், அது இன்றியமையாத ஒரு பயிற்சி என்றும் அவர் கொண்டனர். மிகவும் நன்றாகத் தொடங்கி அவர் செய்துவந்த மொழியாராய்ச்சிப் பணியை அவரைப் பின்பற்றி ஒருவரும் தொடர்ந்து செய்யாமை பெரிதும் வருந்தத்தக்கது. இப்பொழுதாவது தக்க அறிஞர் யாவரேனும் அப் பணியைச் செய்ய முற்படுதல் வேண்டும். 1875-ல் கால்டுவெல் ஆசிரியரின் ஒப்புநோக்கு இலக்கணத்தின் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. அக்காலத்திற்குப்பின், மொழி ஆராய்ச்சி செய்யும் முறை பலபடியாகத் திருத்தம் பெற்றிருக்கிறது. தமிழில் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள் முதலிய முக்கியமான நூல்கள் நன்றாகப் பதிப்பிடப் பெற்று வெளிவந்திருக்கின்றன. கல்வெட்டுச் சாஸனங்கள் நூற்றுக்கணக்காக வெளிவந்துள்ளன. தேச சரித்திர உணர்ச்சியும் மிகவும் பெருகியிருக்கிறது. அறிஞர்கள் பல துறைகளிலும் ஆராய்ச்சி செய்து நம் அறிவைப் பெருக்கியிருக்கிறார்கள். பிற திராவிட மொழிகளிலும் இங்ஙனமே அறிவு பெருகி வளர்ந்திருக்கிறது. இவ்வாறு பெருகியுள்ள அறிவை ஒப்புநோக்கு இலக்கணங்களுள் பயன்படுத்த வேண்டுவது மிகவும் அவசியம். இவற்றை நோக்குமிடத்து, கால்டுவெல் ஆசிரியரது நூலை நன்கு புதுக்கி எழுதுதல் எத்துணை அவசியம் என்பது புலப்படும். உண்மையில் இங்ஙனம் புதுக்கிய நூல் வெகுகாலத்திற்கு முன்னரே இயற்றப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் சென்னையிலும், அண்ணாமலையிலும் இரண்டு சர்வகலாசாலைகள் உள்ளன. தெலுங்கு நாடு, கன்னட நாடு, மலையாள நாடு—இவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு சர்வகலாசாலை இருக்கிறது. இந்த சர்வகலாசாலைகள் அனைத்தும் திராவிட மொழி பற்றிய ஆராய்ச்சிகளில் கூட்

டுறவு செய்து உழைத்துவார்க்குமாயின், அது மிகவும் பயன்தரத் தக்கதாகும்.

எனது தலைமையுரை முடிவுறுகிறது. திராவிட மொழிகளிலும், திராவிட இலக்கியங்களிலும் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும் துறைகளை விளக்குவதும் ஆராய்ச்சித் துறைகளின் பரப்பைத் தெரிவிப்பதும், முக்கியமான துறைகளை எடுத்துக்கொண்டு நாம் செய்துள்ளனவற்றையும், இனிச் செய்யவேண்டுவனவற்றையும் புலப்படுத்துவதும் எனது நோக்கமாம். நான் தெரிவித்தவற்றில் குறைபாடுகள் இருக்கலாம்; அவற்றைப் பொறுக்க வேண்டுகிறேன். இதுகாறும் கூறியவற்றைப் பொறுமையோடு கேட்ட உங்களுக்கு என் நன்றி உரித்தாகும். திராவிட அறிஞர்கள் இம் மகாநாட்டிற்குப் பெருந் திரளாக வந்திருப்பார்களாயின், அது நலம் பயப்பதாகிருக்கும். ஏனெனின், பிற பல துறைகளில் ஆராய்ச்சி செய்துவரும் நிபுணர்களுடன் கூட்டுறவு கொள்ளுதல் இன்றியமையாத ஓர் செயலாகும்.

அன்பர்களே! திராவிட அறிஞர்களென்று இப்பொழுது கூறினேன். இத் தொடரால், தூய ஆரியர்களினின்றும் பிரித்துத் தனியாக இக்காலத்துக் காணக்கூடிய தூய திராவிடர்களை நான் இங்கே குறிப்பதாகக் கொள்ளுதல் கூடாது. சரித்திரத்திற்கு எட்டாத காலத்தில் இருந்ததாகக் கொள்ளும் ஒரு கருத்துப் பொருளை எளிதில் உணர்த்துவதற்கென்று அமைந்த குறியீடுகளே திராவிடர், ஆரியர் என்ற இரண்டு சொற்களும். மக்கள் இனப் பகுப்பில் தூய்மை என்பது எக்காலத்தும் இல்லை. சென்ற காலத்தை நிகழ்காலத்தோடும், இறந்ததை உயிருள்ளதனோடும், நாம் மயங்கி உணர்தல் கூடாது. நாம் அனைவரும் திராவிட மொழி மாணவர்கள். திராவிட மொழியையும், இலக்கியங்களையும், நாகரிகத்தையும், பண்பாட்டினையும் ஆராய்ச்சி செய்துவருகிறோம். நம்மைப்போலவே இங்கே ஆரிய மொழி மாணவர்கள் வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் ஆரிய மொழியையும்,

இலக்கியங்களையும், நாகரிகத்தையும், பண்பாட்டினையும் ஆராய்ச்சி செய்துவருகிறார்கள். ஆரிய நாகரிகமும், தமிழ் நாகரிகமும் மிகமிகப் பண்டைக் காலத்தில்தானே ஒன்றாகக் கலந்துவிட்டன. இப்பொழுது நாம் கொண்டிருப்பது கலப்பு நாகரிகமும் பண்பாடுமே யாகும். இங்ஙனமே, மொழியை எடுத்துக்கொண்டாலும், அதில் தூய்மை என்பது கிடையாது. நம் மொழிகளில் பலவேறு வகைப்பட்ட கூறுகள் கலந்துவிட்டன. ஆகவே 'தூய தமிழ்' என்று கூக்குரல் இடுதல் மொழி-வரலாற்று உண்மைக்கு மாறானதாகும். மேற்குறித்தபடி வரலாற்று நெறியில் நாம் நோக்கி வந்தால், உண்மையைக் காணுதற்கு இன்றியமையாதான நடுவுகிலை நமக்கு ஏற்படும். இந் நடுவுகிலையைத்தான் விஞ்ஞான நூலோர் பெரிதும் போற்றுவது. நாம் அனைவரும் நடுவுகிலையில் நின்று ஒருவரோடொருவர் ஒத்துழைத்து வருவோமாக. உண்மை ஒன்றே நமது தனிப்பெருநோக்கமாக விளங்குக. நாம் எடுத்துக்கொண்ட துறைகளில் இடைவிடாது உண்மையோடு உழைத்து மக்களின் அறிவுச் செல்வத்தை வளர்ப்போமாக. நமது மாட்சிமிக்க தாய்மொழிகளுக்கு உண்மைத் தொண்டர்களாக இருப்போமாக. நாம் பாரதமாதாவின் உத்தம மக்களாக அமைவோமாக. இக்கொள்கையுடையராய் நம்மவர்கள் கிளைத்துச் செழிக்கும்படி இறைவன் அருள் புரிக்க!

லட்சுமணபுரித் தலைமை உரை

[1951 லட்சுமணபுரி அகில இந்திய கீழ்நாட்டுக் கலைஞரின் மகாநாட்டில் திராவிட மொழிப் பகுதித் தலைமைப் பேருரை]

ஆராய்ச்சியாளர்களே, பெண்மணிகளே, திருவாளர்களே!

இரண்டாம் முறையாக இம் மகாநாட்டுத் திராவிட மொழித் துறைக்குத் தலைவராக உங்கள் முன் நிற்கும் பேறு குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். முதன்முறையாகத் தலைமை தாங்கியபின் மிகக் குறுகிய காலத்தில் மீண்டும் என்னைத் தலைமை தாங்க அழைத்ததை மிக அரிய கௌரவமாகக் கருதி நான் பெரிதும் மதிக்கிறேன். இக் கௌரவத்தை எனக்கு அளித்ததற்கு மகாநாட்டு நிர்வாகக் கூட்டத்தினருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதனை ஏற்றுக்கொண்டதனால் என்மீது அதிகப் பொறுப்பு சுமத்தப் பட்டிருப்பதையும் உணர்கிறேன். எனினும் உங்களுடைய அன்பினையும் கூட்டுறவினையும் நம்பி என் கடமையை இனிது நிறைவேற்றத் துணிகிறேன்.

முதன்முறையாக 1946-ம் ஆண்டில் நாகபுரியில் நடைபெற்ற அகில இந்திய கீழ்நாட்டுக் கலைஞரின் மகாநாட்டில் திராவிட மொழிப் பகுதிக்குத் தலைமை வகித்தேன். சென்னை சர்வகலாசாலைத் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவராக இருந்து ஓய்வு பெறுவதற்குச் சிறிது முன்பாக இது நிகழ்ந்தது. நான் ஓய்வுபெற்று ஐந்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன; இருப்பினும் நம்மிடையேயுள்ள சிறந்த அறிஞர்களின் இலக்கிய ஆராய்ச்சி முயற்சிகளை நான் கவனித்து வந்திருக்கிறேன். 1946-ம் வருடத்திற்குப் பின் இவர்கள் செய்யுள்ள ஆராய்ச்சிகளை எல்லாம் இங்கு குறிப்பிடுவது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

நாகபுரி மகாநாட்டில், மொழி, இலக்கியத் துறைகளில் நடைபெற்றுள்ள ஆராய்ச்சிகளை விவரித்தேன். பல்வேறு ஆராய்ச்சியாளர்களும் பல துறைகளிலும் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிகளையும் மதிப்பிட்டு அவர்கள் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிப் பரப்பை நிர்ணயம் செய்தேன். முக்கியமாக, தென்னிந்தியாவில் மொழி வரலாற்று ஆராய்ச்சி, இலக்கியத்துறை ஆராய்ச்சி இவைகளை மதிப்பிடுவதே எனது நோக்கமாக இருந்தது. இப்பொழுது பல்வேறு ஆராய்ச்சித் துறைகளிலும் காணப்படும் அபிவிருத்தி, வளர்ச்சி குறித்தும், அறிஞர்கள் எழுத மேற்கொண்டுள்ள நூல்கள் குறித்தும், ஆராய்ச்சித்துறைகளில் நடைபெறும் மற்றும் முயற்சிகள் குறித்தும், நாம் விரைவில் மேற்கொள்ள வேண்டிய ஆராய்ச்சிகள் குறித்தும் தெரிவிக்கத் துணிகின்றேன்.

இதற்கு முன்பாக, ஒரு விஷயத்தை நினைவுறுத்த அன்பு கூர்ந்து அனுமதியளிப்பீர்கள் என்று கம்புகிறேன். திராவிட மொழி ஆராய்ச்சித் துறையில் முற்படச் செய்யவேண்டிய பணிகள் இருந்தபோதிலும், அதில் ஈடுபடவேண்டிய அறிஞர்களின் தொகையைக் கவனிக்குமிடத்து, அது அருகியே காணப்படுகிறது. வடமொழி பற்றிய ஆராய்ச்சியைப் பல அறிஞர்கள் கண்ணுங் கருத்துமாய்ச் செய்துவருகிறார்கள். திராவிட மொழித்துறையில் ஆராய்ச்சிக்கு இடமே இல்லை என்ற கருத்து இருந்துவருகிறது. இது முற்றிலும் உண்மையோடு பட்டது அல்ல. இத்துறையில் உடனடியாக ஆராய்ச்சிக்கு அவசியமில்லை என்று பொதுமக்களும் கருதி வருகிறார்கள். இவ்வாறு கருதுவதும் தவறாகும்.

ஹட்ஸன் வில்லியம்ஸ் (Hudson Williams) என்ற பேராசிரியர் தமது 'ஒப்புநோக்கு இலக்கணத்திற்குச் சிறிய நூன்முகம்' என்ற நூலில் கூறியுள்ளதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 'இறுதியாக, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஆராய்ச்சி மாணவர் தமது தாய்மொழியுடன் நெருங்கிய

தொடர்புடைய வழக்கிலுள்ள பிராந்திய மொழியை அல்லது பிரதேசிய மொழியைக் கவனிக்கட்டும். உயிருடன் கூடிய ஜீவனுக்குரிய மதிப்புக் கொடுத்து அதனைச் சிதைவின்றும் பாதுகாத்து வரட்டும். இப்பொழுது அது எங்ஙனமிருக்கிறது என்பதையே கவனிக்க வேண்டும்; எப்படியிருக்கவேண்டும் என்பது குறித்துக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. நூல்களிலுள்ள சொற்கள் மியூஸியத்திலுள்ள பொருள்கள் போன்றவை; ஆனால் மொழி வழக்குகள் உயிருள்ள செடிக்கு ஒப்பாகும்' என்று கூறுகிறார்.

பல அறிஞர்கள் வடமொழி ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்றால், இம் மொழி நமது நாட்டில் எங்கும் பயிலப்பட்டு வந்துள்ளதே அதற்குக் காரணமாகும். மேலும், இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளின் குடும்பத்தில் காலத்தால் முற்பட்ட பிரதிரிதித்வமுள்ளதாக இது இருக்கிறது. மேலை நாடுகளில் உள்ள பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் இவ் ஆராய்ச்சியைச் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு வடமொழி இலக்கியத்தில், இந்திய இலக்கியம் முழுமையும் அடங்கிவிடுகிறது. திராவிட மொழி ஆராய்ச்சி என்ற ஒரு துறை இருக்கிறது என்பதையும், இதுகாறும் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்த இத்துறையிலும் கவனம் செலுத்துவது முக்கியமானதும், அவசியமானதாகும் என்பதையும் சிந்தித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு இது புறக்கணிக்கப்படுவதற்குப் பொறுப்பு ஓரளவு நம்மைச் சார்ந்ததாகும்; நம்மிடம் பரந்துபட்ட மொழியாராய்ச்சி உணர்ச்சி இல்லை. இவ்வாறு பரந்த நோக்கு உள்ளவர்களும் அருகியே காணப்படுகிறார்கள். சிறந்த அறிஞரான காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை போன்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் இத்துறையில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை; ஆனால் வெகு காலத்திற்கிடையே வெகு சில அறிஞர்களே இவ்வாறு தோன்றுகிறார்கள். நமது தாய்மொழிகளின் ஆராய்ச்சியைப் புறக்கணித்துவிட்டதோடு, நாம் வடமொழியையும், பிற

மொழிகளையும் முறையாகக் கற்றுணரவில்லை என்பதும், கம்மிடையே மொழியாராய்ச்சிக்குரிய உபகரணங்கள் திருப்திகரமாக இல்லை என்பதும் வருந்தத்தக்கது. அயல் நாட்டு மொழிகளைக் கற்றுணரும் அவசியத்தையும் நாம் போதுமானபடி உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இதுபோன்ற மகாநாட்டில்கூட நாம் அக்கறை செலுத்திப் பெருந் திரளாக வந்திருந்து விவாதத்தில் கலந்துகொள்வதில்லை. நாம் கடமை உணர்ச்சியின்றியிருப்பதை விடுத்து மனப்பூர்வமாக மொழியாராய்ச்சியிலும், இலக்கிய ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட வேண்டும். வெகுகாலத்திற்கு முன்னரே இதனைத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும்.

இனி நான் குறிப்பிட விரும்பும் விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்வோர். நமது சர்வகலாசாலைகளில் ஆராய்ச்சித் துறை இலாகாக்கள் அமைக்கப்பட்டபின், மொழிநூல் ஆராய்ச்சியில் வெகுவாகக் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை சொற்களின் தாது (Root) பற்றிய 'அடிச் சொற்கள்' என்ற நூலைத் தமிழில் எழுதியுள்ளார். அது பெரும்பாலும் கால்டுவெல் எழுதிய 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்புநோக்கு இலக்கணம்' என்ற நூலின் மொழிபெயர்ப்பாகும்; ஆனால், இதனால் அதன் தகுதியோ, உபயோகமோ ஒரு சிறிதும் குறைந்து விடாது. மொழியாராய்ச்சி பற்றி 'மொழிநூல்' என்பதனை டாக்டர் மு. வரதராஜன் இயற்றியுள்ளார். இவ் ஆராய்ச்சி பற்றிய பல ஆங்கில நூல்களைக் கற்று அவர் திரட்டிய விஷயங்களை எல்லாம் ஒருசேரத் தந்துள்ளார். ஸ்ரீ மு. இராகவையங்கார் தமிழ்மொழியில் தாது பாகுபாடு பற்றிய நூல் ஒன்றை எழுதி வருகின்றார். இது பூர்த்தி செய்யப்பெற்றதும் தமிழ்மொழியாராய்ச்சித் துறைக்குப் பெரிதும் பயன்படும். இங்கு மற்றொரு முக்கிய விஷயத்தையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மேலைநாடுகளில் மொழியாராய்ச்சித் துறையில் பல அறிஞர்கள் உழைத்து வருகிறார்கள். இத்துறை

பற்றிய அங்கபூர்வாங்கங்களை எல்லாம் அவர்கள் ஆராய்ந்து, அவர்களுடைய பரந்துபட்ட அறிவு, விஞ்ஞான நோக்கு, தகுதி காரணமாக இவ் ஆராய்ச்சித் துறையை ஒரு கௌரவமான நிலைமைக்கு உயர்த்தியுள்ளார்கள். இம் முறையை நமது ஆராய்ச்சித் துறைகளிலும் பின்பற்றுவது அவசியமாகும். மேலைநாட்டு நூல்கள் பற்றிய அறிவைப் பெறாமலிருப்பது நமக்குப் பெருத்த நஷ்டமாகும். இதனால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகள் தீமை பயப்பனவாகும்; நமது ஆராய்ச்சிகளும் பரிசாசத்திற்கு ஏதுவாகும். உலகில் எங்கணும் அறிவாற்றலே சகலத்திற்கும் சக்தியாக விளங்குகிறது.

முன்பு சென்னை சர்வகலாசாலையில் அமர்ந்து பணியாற்றிய என் அருமை நண்பர் ஸ்ரீ கே. ராமகிருஷ்ணய்யா (இப்பொழுது திருப்பதி ஸ்ரீ வெங்கிடேஸ்வர கீழ்த்திசைக் கழகத்தில் பணியாற்றுகிறவர்) திராவிட மொழி ஆராய்ச்சி குறித்து ஒரு நூலைச் சில வருடங்களுக்கு முன் வெளியிட்டார். ஒப்புநோக்கு சொல்-தொகை ஆராய்ச்சி நூல் (Comparative Vocabulary) ஒன்றையும் அவர் எழுதியுள்ளார். திராவிட மொழி சொல்-தொகை ஒப்புநோக்கு ஆராய்ச்சிக்கு இந்நூல் பெரிதும் பயன்படக்கூடும். திராவிட மொழி ஒலியமைதி (Phonology) ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இந்நூல் அமைந்திருக்கிறது. கன்னட மொழியில் அவ் இலாகாவின் பேராசிரியர் மாரியப்ப பட் (Mariappa Bhat) மிகவும் பயன்படக்கூடிய 'மங்காபிதான' (Mangabhidana) என்ற நிகண்டைப் பதிப்பித்துள்ளார். மலையாளத்தில் 'லீலா திலகம்' என்ற இலக்கண நூலின் புதுக்கிய பதிப்பை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் சூரநாட்டுக் குஞ்சன் பிள்ளை வெளியிட்டுள்ளார்.

மொழி வரலாற்றுக்கும், மொழி நூலாராய்ச்சிக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. பத்திரிகைகளில் ஒருசில கட்டுரைகளும், சில பதிப்புகளுக்கு முன்னுரைகளும் பிரசுரிக்கப்

பட்டிருப்பதைத் தவிர்த்து இத்துறையில் முறையான ஆராய்ச்சி நூல் இதுகாறும் தமிழில் வெளிவரவில்லை. தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் சில சிறந்த முயற்சிகள் காணப்படுகின்றன. தெலுங்கு மொழி வரலாறு பற்றி இரண்டு பகுதிகளில் ஒரு நூல் வெளிவந்துள்ளது. சிறந்த அறிஞர் ஸ்ரீ வி. நாராயணராவின் சீரிய முயற்சியால் இந் நூல் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. தெலுங்கு மொழியாராய்ச்சித் துறையில் இடையறாது உழைத்துவந்த இவ் ஆராய்ச்சியாளரின் மணம் வருந்தற்பாலது; தெலுங்கு மொழி ஆராய்ச்சித்துறைக்கே இது நஷ்டமாகும்.

சென்னை சர்வகலாசாலை தெலுங்கு ஆராய்ச்சித்துறை இலாகாத் தலைவர் திரு. என். வெங்கடராவ் 'பாஷா பரிசோதன பிரயோக விசேஷமுலு' என்ற நூலை இயற்றியுள்ளார். கன்னடத்தில் ஸ்ரீ ஆர். நரசிம்மாச்சார்யா மிகச் சிறியதொரு நூலை இத்துறையில் வெளியிட்டுள்ளார். கன்னட மொழியின் சரித்திர வரலாறு குறித்துச் சிலாசாசனங்களை ஆராய்ந்து, சில நூற்றாண்டுகளுக்குரிய விஷயங்களை நுணுகி மதிப்பிட்டு மைசூர் சர்வகலாசாலையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் ஏ. என். நரசிம்மையா ஒரு நூலை இயற்றியிருக்கிறார். இத்துறையில் தார்வார் கர்னாடக சர்வகலாசாலையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் கய் (Gay) ஒரு நூல் இயற்றியிருப்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. மலையாள மொழியில் ஸ்ரீ எல். வி. ராமசுவாமி ஐயர் வெளியிட்டுள்ள ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் இத்துறையில் சிறந்தவை. சில குறைபாடுகள் அவருடைய நூல்களில் காணப்பட்டாலும், ஆராய்ச்சியாளருக்கு அவை மிகவும் பயன்படக்கூடியவை. மற்றும் சில அறிஞர்களும் இத்துறையில் சில நூல்களை எழுதியுள்ளார்கள்; ஆனால் அவற்றில் விஞ்ஞான நோக்குக் காணப்படவில்லை. மலையாள மொழிக்குத் தமிழுடன் யாதொரு தொடர்பும் இல்லையென்று அவர்கள் பறைசாற்றித் தங்கள் மொழி மிக்க தொன்மை வாய்ந்தது என்று உரிமை பாராட்டி

வடமொழியிலிருந்து அது தோன்றியதாகக் கற்பனை செய்கிறார்கள். சமீப காலத்தில் ஒரு ஆராய்ச்சியாளர் திருவிதாங்கூர் சரித்திரத்தை எழுத ஆரம்பித்தார். இந்நாடு அண்மையிலுள்ள பிற நாட்டினரால் எக்காலத்தும் ஆக்கிரமிக்கப்படவில்லை என்ற கொள்கையை வற்புறுத்தியுள்ளார். சிலா சாசனங்களினின்றும் கிடைக்கும் சான்றுகள் வேறுவிதமாக இருக்குமானால் அவர் அவற்றைப் புறக்கணித்துவிடுகிறார். இவ்வகை ஆராய்ச்சி சரித்திர பூர்வ ஆராய்ச்சியாகமாட்டாது; அதற்கு வேறு என்ன பெயரிட்டு வேண்டுமானாலும் அழைக்கலாம்.

சில வருடங்களாகவே நம்மிடையே வலுவடைந்துவரும் விரும்பத்தகாத ஒரு போக்குக் குறித்து இச் சந்தர்ப்பத்தில் எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். நமது தேசாபிமானம் காரணமாகப் பண்டைப் பெருமைகளைப் பாராட்டக் கருதி, உண்மைக்கு மாறுபட்ட விஷயங்களைத் துணிந்து எழுதியும் கூறியும் வருகிறோம். உண்மைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டுச் சான்றுகளைச் சதுரங்கப் பகடைகளாக வைத்து ஆடுகிறோம். நாம் வேண்டுவது விரும்புவது யாதும் நமது தேசம், மக்கள், மொழி, இலக்கியம் முதலியவற்றின் மகோன்னதப் புகழிலே அடங்கிவிடுகிறது.

இவ்வாறு நம்மை ஆசை காட்டி மயக்கும் மோகத்திற்கு இடங் கொடாமல் அதனை நமது முழு பலத்துடன் எதிர்த்து நிற்க வேண்டும். இந்தப் போக்குக் காரணமாக நமது கோக்கமே தோல்வியுறுகிறது. பிறர் நம்மை எள்ளி நகையாடுவதற்கு இடமளிக்கிறோம். உண்மையே நமது பிரதான நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். உண்மையை அடியொற்றிச் சென்று முடிவுகளைத் துணியவேண்டும்.

இனி, மொழி-வரலாற்றுக்கு அடுத்தபடியாக இலக்கிய வரலாற்றுத் துறையில் எத்துணை அபிவிருத்தி, வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது என்பதைக் கவனிப்போம். ஒரு முக்கிய அபிவிருத்தியை இங்கு குறிக்கிறேன். இந்திய சரித்திரக்

காங்கிரசின் சார்பிலும், பாரதிய இதிகாச பரிஷத் சார்பிலும் இந்தியாவின் விரிவான சரித்திரம் குறித்துப் பல தொகுதிகளைப் பிரசுரிக்க முற்பட்டுள்ளனர். திராவிட மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களின் வரலாறுகளும் இத்தொகுதிகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ் வரலாறுகளைச் சிறந்த அறிஞர்கள் எழுதி வருகிறார்கள். இந்திய அரசாங்கத்தினர் இம் முயற்சியில் ஊக்கம் கொண்டுள்ளது நல்மெல்லார்க்கும் திருப்தியளிக்கிறது. இன்னும் சில வருடங்களில் இத் தொகுதிகள் முற்றுப்பெற்றுப் பொதுமக்களுக்குக் கிடைக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

முக்கியமாக மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய பணி இது என்பதில் ஐயமில்லை. உண்மையில் இது மிகச் சிறந்த இலக்கிய முயற்சியாகும். ஆனால் அதன் இயல்பையொட்டி அதனுடன் தொடர்பிணையுடைய பல்வேறு விஷயங்களையும் இத் தொகுதிகளில் சேர்ப்பது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடுகிறது. ஆகவே நமது மொழி, இலக்கிய வரலாறுகள் விரிவாக எழுதப்பட்டு இத் தொகுதிகளில் சேர்க்கப்படும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆகவே புதிய வழிகளை நாம் நாடவேண்டும். நமது சென்னை அரசாங்கத்தார் விரிவான மொழி-வரலாற்று முயற்சிக்கு ஊக்கமளித்து வரவேண்டும். 'கேம்பிரிட்ஜ் ஆங்கில வரலாறு' என்ற நூல் இத்துறையில் நமக்கு வழிகாட்டியாக அமையலாம். அறிஞர்கள் ஒரு கழகத்தை அமைத்து ஒத்துழைத்து இம்முறையைப் பின்பற்றிச் சிறந்த நூலை இத்துறையில் இயற்றுதல் வேண்டும். இது அவசரமாக மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய பணியாகும். விரிவான சரித்திர வரலாற்று நூலை வெளியிடுவதில் இனிமேலும் காலந்தாழ்த்துவதற்கில்லை.

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் மூன்று ஜீவிய சரிதைகளை எழுதியுள்ளார் என்பது அறிஞர்களுக்குத் தெரியும். அவை, மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை ஜீவிய சரிதை, வித்துவான் தியாகராஜ செட்டியார் ஜீவிய சரிதை.

தமது சுயசரிதை என்பன. அக்காலத்து வாழ்க்கை பற்றியும், இலக்கிய சமுதாயம் பற்றியும் இந் நூல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியாரும் சுயசரிதை ஒன்றை எழுதியுள்ளார். சில ஆராய்ச்சியாளர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளும், கவிகளின் வாழ்க்கை வரலாறுகளும் எழுதப்பெற்றுத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழில் இலக்கிய வளர்ச்சியானது சில நூல்களுடனும் கட்டுரைகளுடனும் அமைந்துவிடுகிறது. தமிழ் இலக்கியத் துறையில் சில குறிப்பிட்ட காலங்களைப்பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்துள்ளன. உதாரணமாக, நான் எழுதியுள்ள 'தமிழ் இலக்கியத்தில் காவிய காலம்' என்பதனைக் கூறலாம். தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்து ஒரு சிறு நூலைப் பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை இயற்றியுள்ளார். திரு. கே. எஸ். சீனிவாச பிள்ளையின் 'தமிழ் வரலாறு' என்ற நூலின் புதிய பதிப்பும் நமக்கு இப்பொழுது கிடைத்து வருகிறது. திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை எழுதிய 'இலக்கிய வரலாறு' என்ற நூலின் இரண்டாவது பதிப்பும் வெளிவந்துள்ளது.

ஸ்ரீ நரசிம்மாச்சாரியா இயற்றிய கன்னட 'கவி சரிதரே' என்ற நூலும், வி. பி. ரைஸ் (C. P. Rice) இயற்றிய கன்னட இலக்கிய வரலாறும் (Heritage of India Series) சிறந்த முயற்சிகளாகும். இவற்றிற்குப் பின் கன்னட இலக்கியத் துறையில் பயன்படக்கூடிய வகையில் வேறெந்த நூலும் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

தெலுங்கு இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், ஸ்ரீ என். வெங்கடராவ் எழுதிய 'உதாஹரண இலக்கிய வரலாறு' (History of Udaharana literature) என்ற நூலை நமது கவனத்திற்குரியது. கி. பி. 850 முதல் 1250 வரையுள்ள காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த தெலுங்குக் கவிவாணர்களைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறார். இந்நூல் சென்னை சர்வகலா

சாலையால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. உள்ளூர் பரமேசுவர அய்யர் விரிவான மலையாள இலக்கிய வரலாறு ஒன்றைத் தயாரித்திருக்கிறார். நான் பணியாற்றி வரும் திருவிதாங்கூர் சர்வகலாசாலையினர் இந்நூலை வெளியிடக் கருதியிருக்கிறார்கள். மலையாள இலக்கிய வரலாற்றின் 6 தொகுதிகளை ஆர். நாராயண பணிக்கர் இயற்றியிருக்கிறார். 7-வது தொகுதியும் அச்சில் இருந்து வருகிறது.

இலக்கிய வரலாற்றுத் துறையைக் கவனிக்கும்போது நாம் இலக்கிய மதிப்பீட்டுத் துறையையும் (Literary Criticism) கருதாமலிருப்பதற்கில்லை. இத் துறையில் ஒருசில நூல்களும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன. குறள், சிலப் பதிகாரம், கம்பராமாயணம் ஆகிய இலக்கியங்கள் இதன் நூற்பொருளாக அமைந்துள்ளன. ஸ்ரீ வ. வெ. ச. ஐயர் கம்பராமாயணம் குறித்து இலக்கிய மதிப்பீட்டுத் துறையில் ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். ஸ்ரீ ஏ. வி. சுப்பிரமணிய ஐயரும் ஒரு நூலை எழுதி வருகிறார். வேறு திராவிட மொழிகளில் ஒரு சில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. டாக்டர் சி. ஆர். ரெட்டி இயற்றிய சிறந்த நூல் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இம் மொழிகளில் இலக்கிய மதிப்பீட்டுத் துறையில் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டவர்களும், வடமொழி நூல்களின் வழியையே பின்பற்றியுள்ளார்கள். இந்நூல்களிலிருந்து முற்போக்கான கருத்துக்களுடன் தக்க ஆராய்ச்சி நெறியில் நாம் முன்னேறுவதாகத் தெரியவில்லை.

அடுத்தபடியாக, ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் திருத்த முற நமது இலக்கியங்களைப் பதிப்பிப்பதை எடுத்துக்கொள்வோம். தமிழில் சிறந்து விளங்கும் ஒரு நூல் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது; சரித்திரத் துறையில் இது மிகவும் பயன்படக்கூடியது. இவ்வாறு சிறந்த மூவருலாவைப் பதிப்பித்துள்ளனர். குலோத்துங்க சோழன் உலாவுக்குப் பழைய உரையும், மற்றிரு உலாக்களுக்குப் புதிய உரைகளும் காணப்படுகின்றன. டாக்டர் உ. வே. சுவாமிநாத ஐயர்

வெளியிடுதற்கு இதைத் தயாரித்து வைத்திருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இது நீங்கலாக 18 சிறிய நூல்கள் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடனும் பழைய உரைகளுடனும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிலப்பதிகாரமும் மற்றும் சில நூல்களும் புதிய உரைகளுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. சேர அரசர்கள்மீது பாடப் பெற்ற பாடல்களைத் தொகுத்து மிகவும் பயன்படக்கூடிய பூர்த்தி செய்யப்பெற்ற தொகைநூல் ஒன்றை (Anthology) ஸ்ரீ மு. இராகவையங்கார் பதிப்பித்துள்ளார். திருப்பனந்தாள், தருமபுர ஆதீன சைவ சமய மடத்தினரும் பல நூல்களை ஆராய்ந்தறிந்து பதிப்பித்துக் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும்படி செய்துள்ளனர். தமிழர்கள் இதற்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். இன்னும் சிறந்த முறையில் பயன்படத்தக்க வகையில் பதிப்பிக்கக்கூடிய ஆராய்ச்சியாளர்களிடம் இப்பதிப்பு வேலையை இம் மடங்களின் அதிபர்கள் ஒப்படைப்பார்கள் என்று நம்புகிறோம். இதுகாறும் நாம் கவனித்த நூல்கள் வரவேற்கத்தக்கவையே.

ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் பல பிரபந்தங்களை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் பதிப்பித்து வருகிறார்கள். சென்னை அரசாங்க நூல்கலையத்திலுள்ள ஏட்டுச் சுவடிகளையும், தஞ்சாவூர் சரஸ்வதி மஹாலிலுள்ள ஓலைச் சுவடிகளையும் பதிப்பிப்பதற்குத் தனித்த மான்ய உதவியளித்து வரும் சென்னை அரசாங்கத்தினரை நாம் பாராட்ட வேண்டும். இந் நூல்கலையங்களைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் அதிக ஊக்கங் காட்டி வந்தபோதிலும், இப்பதிப்புக்கள் அத்துனை திருப்திகரமாக அமையவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

தெலுங்கில் சிறந்த முறையில் சில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன என்பது இங்கே கொள்ளல் தகும். கட்ட வரதராஜி கவியினால் சமீபத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள 'ராமாயணம்' நூலை இங்குத் தனிப்படக் கூறுதல் தகும். நன்னகோட தேவ இயற்றிய 'குமார சம்பவம்' என்ற தெலுங்குக்

காவியத்தை ஸ்ரீ கே. ராமகிருஷ்ணய்யா பதிப்பித்துள்ளார். ஸ்ரீ வாவில்லா வெங்கடேஸ்வர சாஸ்திரலு செய்துள்ள சேவைகளை இங்கே கூறுதல் தகும். அவர் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட நூல்களைத் தெலுங்கில் வெளியிட்டுள்ளார். பண்டிட் திம்மப்பையாவின் 'கவிராஜ மார்க்க விவேக' என்ற நூலும், பேராசிரியர் கே. வி. புட்டப்பாவின் 'ராமாயண மகா காவியமும்' கன்னட இலக்கிய வரலாற்றில் தனிப்படக் கூறவேண்டிய நூல்களாகும். பண்டிட் திம்மப்பையா, ஸ்ரீ மஞ்சப்ப ஹொண்டேகர் ஆகியோரின் மரணத்தால் சிறந்த இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் இருவரை நாம் இழந்து விட்டோம்.

சென்னை சர்வகலாசாலையினர் 'வர்த்தமான புராணம்,' 'விஷ்ணு புராணம்' ஆகிய இரண்டு நூல்களைப் பதிப்பித்து வருகிறார்கள். இவை அறிவு வளர்ச்சிக்கு இடமளிக்காததால் சர்வகலாசாலை வெளியிடும் தகுதி வாய்ந்த ஆராய்ச்சி நூல்களாக மாட்டா. சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் பயன்படாத துறைகளில் முயன்று வருவதற்கு இவற்றை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

12-வது நூற்றாண்டில் சமய வரலாற்றையும், இலக்கிய வரலாற்றையும் குறிக்கும் 'வசவேஸ்வர வசன' என்ற நூல் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன் சமீபத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. தார்வாரிலுள்ள கன்னட ஆராய்ச்சிக் கழகமும், ராவ்பகதூர் பி. ஜி. ஹளகட்டேயும் (Halakatte), தார்வார் முருகால் மடத்தின் சுவாமிஜியும் உபயோகமான பல நூல்களை வெளியிட்டு வருவதற்கு நாம் அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும்.

தமிழ்மொழியில் இலக்கியங்களுள் பலவற்றிற்கும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள், செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி, சொல்லகராதி முதலியவற்றுடன் கூடிய பதிப்புகள் வெளிவராமையே வருந்தத்தக்கது. ஒலைச் சுவடிகளை நன்கு ஒப்புநோக்குதல் வேண்டும். பிற திராவிட மொழி நூல்களுக்கும்

ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் கூடிய பதிப்புகள் வெளிவருதல் அவசியமாகும்.

சில பதிப்பாளர்கள் தங்கள் கடமையினின்றும் வழுவியிருப்பது வருந்தத் தக்கதாகும். அவசியமின்றியே பதிப்புகளில் அவர்கள் திருத்தங்கள் செய்துள்ளனர்; இதனால் அவர்களுடைய பிரசுரங்கள் நம்பிக்கைக்கு இடமளிப்பதாக அமையவில்லை. வடமொழிச் சொற்களை நீக்கிவிட்டு மொழியைத் தூய்மைப்படுத்துவதாக நினைத்துக்கொண்டு பல இடங்களில் ஆசிரியர்கள் கையாண்டுள்ள சொற்களை மாற்றிப் பதிப்பித்துவிடுகிறார்கள்.

'நூற்றொகை விளக்கம்,' 'பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்' ஆகிய நூல்கள் இவ்வாறு பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. மனம்போனவாறு பதிப்பாளர்கள் நூல்களை மாற்றிப் பதிப்பித்திருப்பதை நாம் எத்துணை கண்டித்தாலும் தகும்.

பொதுப்பட நமது பதிப்புகள் குறித்து ஒருசில விஷயங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மேலைநாட்டினர் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் நூல்களைப் பதிப்பிப்பதோடு நம் பதிப்பாளர்களின் முயற்சியைச் சிறிதேனும் ஒப்பிடுவதற்கில்லை. ஒலைச்சுவடிகள் கிடைத்தபோதிலும் அவற்றைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதில்லை. அவசியம் வேண்டும் முன்னுரையோ, செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி, சொல்லகராதி, பொருளகராதி முதலியனவோ பல பதிப்புகளில் காணப்பட மாட்டா. ஒலைச்சுவடிகளை ஒப்புநோக்குவதன் மூலம் கிடைக்கும் பாடபேதங்களையும் குறிப்பிடுவதில்லை. இவை பெருத்த குறைபாடுகளாகும். ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் நூல்களைப் பதிப்பித்தல் வேண்டும்; மொழியாராய்ச்சிக்கும் நூல்களின் காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்கும், இலக்கியத் துறையில் பல்வேறு காலங்களைத் துணிவதற்கும், அகராதி தயாரிப்பதற்கும், மற்றும் அடிப்படை விஷயங்களை அறிவதற்கும் இவை பயன்படும் என்பது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

ஓலைச் சுவடிகளை ஒப்புநோக்குதல் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். இச் சுவடிகளை ஒருங்கு தொகுத்தல் வேண்டும். சென்னை அரசாங்க நூல்நிலையம், திருவிதாங்கூர் அரசாங்க நூல்நிலையம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் ஆகிய கழகங்கள் இப் பணியைச் செய்து வருகின்றன. ஆனால் முறையாகவும், செவ்விதாகவும் இம்முயற்சி நடைபெறவில்லை. நூல்நிலைய அதிகாரிகள் இத்துறையில் நன்கு பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். இலக்கியத் துறையிலும், மொழியாராய்ச்சித் துறையிலும் வல்லவரான ஆராய்ச்சியாளர்கள் இச் சீரிய பணியில் ஈடுபட வழியளிக்க வேண்டும். இச் சுவடிகள் நமது தேசியக் கருவூலங்கள் என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. அவைகளைப் பாதுகாப்பதில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்க வேண்டும். அவை தொலைந்துவிடுமானால் அவற்றின் இடத்தை என்றுமே நிரப்ப முடியாது. சுவடிகளைத் தேடித் தொகுப்பதன் அவசியத்தை நமது அரசாங்கத்தார் முற்றிலும் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

கல்வெட்டுச் சாசனங்களைப் பிரசுரிப்பதில் சில காலமாக எவ்வித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. பேராசிரியர் ஏ. ஏ. மக்டோனல் (A. A. Macdonell) தமது 'இந்தியாவின் பழைய காலம்' என்ற நூலில் (பக். 250-1) கூறும் கருத்து கவனிக்கத்தக்கது. 'சிலாசாசனங்களைக் கூர்ந்து பரிசோதிப்பதின் அடிப்படையில் (இவ் ஆராய்ச்சி ஆரம்பமாகி ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாகிறது) இந்திய தேச வரலாறு அநேகமாக முற்றிலும் அமைந்திருப்பது தெளிவாகும். இலக்கியம், சமயம், கலை முதலிய வெவ்வேறு ஆராய்ச்சித் துறையை எடுத்துக்கொண்டாலும் இவ் அடிப்படையிலேயே கால வரலாற்று ஆதாரமும் அமைந்துள்ளது புலனாகும். ஆகவே சென்ற நூற்றாண்டில் விஞ்ஞான நோக்குடன் இந்திய அரசாங்கத்தாரால் நிறுவப்பட்ட தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி இலாகா தொடர்ந்து கிர்வகிக்கப்படுவதுடன் முறையாக அபிவிருத்தி செய்யப்படவும் வேண்டும். இவ் ஆராய்ச்சியின்

விளைவாக இந்தியாவின் இருண்ட பண்டைக்காலச் சரித்திரப் பகுதியின்மீது ஒளிவீசக்கூடும்' என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

சிலாசாசனங்கள் பெரும்பாலானவை அச்சிடப்பெறவில்லை. இந்த இலாகா திறம்படவோ, உறுதியுடனோ சேவை செய்யவில்லை. நமது தேசத்தின் சரித்திர வரலாற்றைப் புனர்நிர்மாணம் செய்வதற்குச் சிலாசாசனங்கள் இன்றியமையாதன. இவ்விஷயத்தை நான் இங்கு வற்புறுத்தவேண்டிய அவசியமில்லை. இச் சிலாசாசனங்களைப் பிரதி செய்து பதிப்பித்துக் குறைந்த விலைக்குக் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

இரண்டாவதாக, நாம் மேற்கொண்டுள்ள முக்கியமான நூல்களைப் பற்றியும், ஆராய்ச்சிகள் குறித்தும் இத்துறையில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றம் குறித்தும் பேச விரும்புகிறேன். தமிழ் மொழியிலும், தெலுங்கு மொழியிலும் கலைக்களஞ்சியங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. சென்னைக் கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. அவிநாசிவிங்கம் செட்டியார் முயற்சியினாலும், அவரைத் தலைவராகக் கொண்ட தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் முயற்சியாலும் கலைக்களஞ்சியம் தயாரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இரண்டு வருடங்களுக்குமுன் 'மாதிரி நூல்' ஒன்று வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வேலை தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது. ஏறத்தாழ அதே சமயத்தில் தெலுங்கு பாஷா சமிதியினால் தெலுங்குக் கலைக்களஞ்சியம் தொகுப்பு வேலை தொடங்கப்பெற்றது. கலைக்களஞ்சியம் தயாரிப்பதில் பற்பல இடையூறுகள், கஷ்டங்கள் உள்ளன. ஆனால் இவைகளைப் பொருட்படுத்தாது இந்த நன்முயற்சி இனிது கைகூடி, கலைக்களஞ்சியம் கூடிய விரைவில் முற்றுப்பெறும் என்று நம்புவோமாக.

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தார் திருக்குறள் பிரசுரிக்கும் முயற்சியையும் மேற்கொண்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது. பல்வேறு உரைகாரர்களின் உரைகளுடனும், சொல்லகராதி,

பொருளகராதி முதலிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடனும் இது பதிப்பிக்கப்படும் என்று தெரிகிறது. தருமபுர ஆதினத்தார் ஏற்கனவே நால்வர் உரையுடன் திருக்குறளின் முதற் பாகத்தை வெளியிட்டுள்ளார்கள். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகமும் இதுபோன்ற பதிப்பை மேற்கொண்டால் இரட்டிப்பு முயற்சியாக அமையும். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் பொது கிதியையே சார்ந்து இருக்கவேண்டியிருப்பதாலும், தங்கள் இலட்சியமான தமிழ்க் கலைக்களஞ்சிய வேலை பூர்த்தியாக வேண்டியிருப்பதனாலும் இதுபோன்ற முயற்சியில் ஈடுபடுவது பலனளிக்காமற் போகலாம்.

பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையின் தலைமையில் சென்னை சர்வகலாசாலை கீழ்நாட்டுக் கலை ஆராய்ச்சி இலாகாக்கள் பயனுள்ள துறையில் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளன. தமிழ் லெக்ஸிகனைப் பற்றிய சுருக்கம் தயாரிக்கப்படுகிறது. திராவிட மொழிகளில் ஒப்புநோக்குச் சொல்-அகராதி தயாரிக்கும் முயற்சியையும் மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். தலைமை விரிவுரையாளர் அறிஞர் திரு. துரை. அரங்கசாமி பிள்ளை 'சமயமும், தேவாரப் பாடல்களின் தத்துவமும்' என்னும் பொருள்பற்றி ஆராய்ந்து வருகிறார். இப்பொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சி மிக அவசியமாகும். இது முற்றுப் பெற்று சமீபத்தில் நூலாக அச்சிடப்பெறும் என்று நம்புகிறேன். ஸ்ரீ புருஷோத்தம நாயுடு திருவாய்மொழி பழைய உரையின் அடிப்படையில் புதிய உரையொன்றைத் தயாரித்து வருகிறார்.

அண்ணாமலை சர்வகலாசாலைத் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறை இலாகாவின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ஒன்றைத் தயாரித்து வருகிறார்கள். ஆனால் இதுவரை யாதொரு பகுதியும் அச்சிடப்பெறவில்லை.

திருவிதாங்கூர் சர்வகலாசாலையில் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்ற ஸ்ரீ மு. இராகவையங்கார் தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகளின் துணைகொண்டு கேரள சரித்

திர வரலாற்று ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டார். இரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ள 'சேர வேந்தர் செய்யுட் கோவை' என்ற நூல் மிகவும் பயன்படுவதாக வெளிவந்துள்ளது. கேரள இலக்கியம், தமிழ் இலக்கியம் முதலான துறைகளில் சில அம்சங்களை இந்நூல் சுவைபடத் தெளிவுபடுத்துகிறது. 'தமிழ் இலக்கியத்தில் காவிய காலம்' என்ற நூல் இப்பொழுது பிரசுரிக்கப்படுகின்றது. நிகண்டுகளுள் காலத்தில் மிகவும் முந்திய 'சேந்தன் திவாகரம்' ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் தயாரிக்கப்படுகின்றது. வரையறை செய்த பாடபேதங்களுடனும், ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடனும் கம்ப ராமாயணம் - பால காண்டப் பதிப்பு முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாவதாக, மிகவும் பயன்படக்கூடிய பின்வரும் துறைகளில் ஆராய்ச்சி நிகழவேண்டும் என்று குறிப்பதுடன் அமைகின்றேன். விவரங்களைத் தனித்ததுப் பொதுப்பட அவைகளைக் கீழே குறிப்பிடுகிறேன்:—

1. சங்க இலக்கியங்களுக்கு ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு, செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி, சொல்லகராதி, பொருளகராதி முதலியவற்றுடன் கூடிய பதிப்பு.

2. ஆக்ஸ்போர்டு சர்வகலாசாலை பிரஸ் 'ஆங்கில இலக்கியத்திற்குத் துணை நூல்' (A companion to the classical literature) வெளியிட்டிருப்பதைப் பின்பற்றித் தமிழில் சங்க இலக்கியங்களுக்குத் துணை-நூல் தயாரித்தல்.

3. சென்னை சர்வகலாசாலை பதிப்பித்துள்ள தமிழ் லெக்ஸிகனைப் பின்பற்றிய அகராதிச் சுருக்கம். இது தயாரிக்கப்பட்டு வருவதாக அறிகிறேன். இத்துறையில் இன்னும் விரிவான ஆராய்ச்சி நிகழவேண்டியிருக்கிறது.

4. இலக்கிய, சிலாசாசனச் சான்றுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தமிழ்மொழி வரலாறு.

5. தமிழ் இலக்கண வரலாறு.

6. திராவிட மொழிகளில் ஒப்புநோக்குச் சொல்-
தொகை வரலாறு. (A comparative Vocabulary of the
Dravidian languages)

7. ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடனும், வரையறை செய்த
பாடங்களுடனும் கூடிய கம்பராமாயணப் பதிப்பு. (A criti-
cal definitive edition of Kamba-Ramayanam).

8. ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் முன்னுரை, உரை,
செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி, சொல்லகராதி, பொரு-
ளகராதி முதலியவற்றுடன் கூடிய சிலப்பதிகாரப் பதிப்பு.

இவை போன்ற நூல்களைப் பிற திராவிட மொழிகளி-
லும் வெளியிடலாம்.

இவ் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டு முற்றுவிக்க சர்வ
கலாசாலைகளின் பல்வேறு துறைகளிலும் பணிபுரியும்
நிபுணர்களுடன் கூட்டுறவு கொள்ளுதல் இன்றியமையாத
ஒரு செயலாகும். இக் கூட்டுறவினால் ஆராய்ச்சித் துறை-
யில் நலன் பயக்கும் சூழ்நிலை ஏற்படும். ஒரு துறையிலேயே
பல சர்வகலாசாலையினரும் ஈடுபட்டுக் கால விரயமாவதைத்
தவிர்க்கலாம். உண்மையில் பல இடையூறுகளும், கஷ்டங்-
களும் இருந்தபோதிலும், இவைகளைக் கடந்தாகவேண்டும்.
நாம் அனைவரும் விஞ்ஞான நூலோர் போற்றும் நடுநிலையில்
கின்று கூட்டுறவு கொண்டு பணியாற்றுவோமாக. உண்மை
ஒன்றே நமது தனிப்பெரு நோக்கமாக விளங்குக. நாம்
எடுத்துக்கொண்ட துறைகளில் இடையூறு உழைத்து-
மக்களின் அறிவுச் செல்வத்தை வளர்ப்போமாக. நமது
உன்னதத் தாய்மொழிக்கு உண்மைத் தொண்டர்களாக
இருப்போமாக. நாம் பாரத மாதாவின் உத்தம மக்களாக
அமைவோமாக!

நன்றி

அகில இந்தியக் கீழ்நாட்டு, இலக்கிய-மொழி ஆராய்ச்சி யாளர்களின் மகாநாடு 1946-ல் நாகபுரியிலும் 1951-ல் லட்சு மணபுரியிலும் நடைபெற்றது. இவ் இரண்டு மகாநாடுகளிலும் திராவிடமொழிப் பகுதிக்குப் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். அந்த இரண்டு மகாநாடுகளிலும் அவர்கள் நிகழ்த்திய தலைமையுரைகளின் தொகுப்பே இச் சிறுநூலாகும்.

இந்நூலின் முதற் பதிப்பு நாகபுரித் தலைமையுரையை மட்டும் கொண்டதாக வெளிவந்தது; இரண்டாம் பதிப்பு லட்சுமணபுரித் தலைமையுரையையும் சேர்த்து வெளிவந்தது.

ஆங்கிலத்திலிருந்த லட்சுமணபுரித் தலைமையுரையைத் தமிழாக்கித் தந்த பேராசிரியரின் மருகர் ஸ்ரீ எஸ். எஸ். இராம சாமிப் பிள்ளையவர்களுக்கு எங்கள் மனப்பூர்வமான நன்றி.

தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தார்

25359

Jacket Printed at
Commercial Printing & Publishing House, Madras-1